

Giới thiệu Mộng Tình

Hứa Gia Khánh bị tai nạn mà biến mất khiến cho gia đình anh rất hoảng loạn, không biết anh còn sống hay đã chết.

Từ ngày xảy ra chuyện đó, anh luôn sống trong một giấc mơ của cô gái có tên là Trương Thiên Ân.

Anh không biết tại sao mình có thể sống trong giấc mơ của người khác như vậy, nhưng anh biết rằng cô gái ấy chính là thiên mệnh của đời mình.

Anh xuất hiện hằng ngày trong giấc mơ của cô, cảm cô không được yêu bất cứ người đàn ông nào, càng không được động chạm đến người khác giới.

Chỉ có như vậy anh mới có thể chinh phục được trái tim cô và cũng chỉ có như vậy anh mới thoát ra khỏi giấc mơ của cô trở về thực tại sống những ngày tháng như trước đây.

Rồi cứ thế hai người rơi vào cái bẫy tình yêu lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giấc mơ

Màn đêm buông xuống, Trương Thiên Ân đang dần chìm vào giấc ngủ. Chợt cô thấy một người con trai bước đến bên chiếc giường của cô và nói: "Chúng ta sẽ là định mệnh của nhau." Rồi người con trai ấy vuốt mái tóc cô với đầy sự yêu thương và nuông chiều. Người ấy chỉ ở đó một lúc rồi lặng lẽ rời đi.

Cô choàng tỉnh giấc ngồi bật dậy nhìn ngó xung quanh nhưng không hề có ai cả. Hóa ra đó chỉ là mơ, nhưng cô cảm thấy giấc mơ ấy rất kỳ lạ, cô trầm nghĩ: "Phải chăng đó là người tình trong mộng mà cô đã tìm kiếm suốt bấy lâu nay." Trong giấc mơ khuôn mặt người con trai ấy rất mờ nhạt không hề rõ nét làm cô rất tò mò liệu rằng ngoài đời có tồn tại người con trai ấy, liệu rằng cô có được gặp lại người ấy một lần nữa trong giấc mơ. Cô lắc đầu mấy cái cho tỉnh ngủ, cô bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng rồi đến nơi làm việc. Suốt cả ngày mà cô không thể tập trung vào bất cứ một công việc gì hình bóng người trong mơ cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Chợt điện thoại của cô đổ chuông là cô bạn thân của cô gọi "Alo." Cô nghe máy.

"Tối nay cậu rảnh không cùng đi ăn với mình nhé, có một nhà hàng mới mở nghe nói đồ ăn ở đó cũng khá ngon mình cũng muốn nếm thử một chút": bạn cô

"Được." Cô trả lời

"Khi nào cậu tan làm mình tới đón cậu." bBạn cô hỏi

"Khoảng 5 giờ chiều mình tan làm." Cô đáp

"Thế nhé hẹn chiều gặp lại." Bạn cô

Buổi tối cô và người bạn thân cùng đi ăn rồi đi dạo phố vô cùng vui vẻ. Vì lâu ngày không gặp nhau nên hai người hàn huyên hết truyện trên trời dưới đất rồi lại kể về cuộc sống hiện tại. Đến khoảng 11 giờ hai người mới dẫn nhau trở về nhà. Vừa về đến cổng căn hộ của Thiên Ân chợt có một hình bóng vụt qua trước mắt cô, giống với người con trai cô gặp trong giấc mơ. Bạn cô thấy cô đứng ngây ra đó liền gọi cô: "Nè, cậu sao vậy, về đến nhà rồi đó cậu đứng ngây ra đó làm gì, mau vào nhà đi chứ."

Cô trở về trạng thái bình thường quay ra nói với cô bạn: "Mình không sao, Tuyết Hà cũng muộn rồi đó cậu cũng mau về đi."

Bạn cô vui vẻ đáp: "Vậy mình về đây, tạm biệt, hẹn khi khác gặp lại."

"Tạm biệt."

Cô về đến phòng gieo mình xuống chiếc giường êm ái, mọi sự mệt nhọc trong ngày đều tan biến hết, cô dần chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ hình bóng ấy lại một lần nữa xuất hiện: "Xin chào, lại được gặp em rồi."

Cô tò mò hỏi: "Anh là ai, tại sao anh lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi."

Anh trả lời: "Tôi là người đàn ông thiên mệnh của em, tôi tên Hứa Gia Khánh, bởi tôi không thể hiện diện ở ngoài đời thực, tôi chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ của người thiên mệnh trong đời tôi, đó là em."

"Tại sao anh không thể hiện diện?": cô hỏi

"Có một phép màu nào đó đã làm tôi biến mất khỏi thế gian, nhưng tôi vẫn còn sống." Anh trả lời

"Là sống trong giấc mơ của tôi?"

"Đúng vậy."

"Anh có thể trở lại như trước không?"

"Có thể nhưng phải nhờ cậy vào một người."

"Người đó là ai?"

"Là em"

Cô ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy: "Làm sao tôi có thể đưa anh trở về như trước được?"

"Rất đơn giản, chỉ cần em không có bất kỳ mối quan hệ nam nữ nào ở bên ngoài, không được tiếp xúc với người đàn ông khác, không được giao động với những người khác giới, tôi cảm em không được làm trái lời tôi, hãy nhớ những lời tôi nói." Anh nói một cách dứt khoát rồi nhanh chóng biến mất. Cô định kéo anh lại để hỏi anh những điều cô đang thắc mắc

nhưng đã không thấy anh đâu rồi.

Sáng hôm sau, như thường lệ cô đến văn phòng làm việc, nhớ lại những lời anh nói trong giấc mơ, cô cảm thấy cuộc đời này thật bất công tại sao lại là cô rơi vào tình huống như vậy, cô phải tránh các mối quan hệ với tất cả các chàng trai kể cả là đồng nghiệp hay bạn bè chỉ để giúp một người cô không quen không biết trở lại thế gian. Cô bắt buộc phải làm theo lời anh nói, cô muốn kéo anh ra khỏi giấc mơ của cô. Vì vậy, cô hạn chế tối đa việc tiếp xúc với các đồng nghiệp nam và với những người khác giới.

Lại một ngày làm việc bình yên trôi qua. Đến chiều khi cô trở về nhà thì điện thoại của cô đổ chuông là mẹ cô gọi: "Alo, mẹ ạ."

"Con gái, con khỏe không, dạo này công việc thế nào rồi.": Mẹ cô hỏi han

"Con ớn, công việc cũng vậy, có chuyện gì không mẹ.": Cô hỏi

"Cái con bé này, lâu như vậy mà không về nhà thăm bố mẹ, tất nhiên là bố mẹ mong rồi, khi nào con rảnh về nhà một chuyến nhé.": Mẹ cô nói

"Vâng, để con thu xếp công việc, vài ngày nữa con sẽ về.": Cô nói

"Được rồi, con làm việc của con đi, mẹ không làm phiền nữa.": Mẹ cô nói

"Vâng, tạm biệt mẹ."

Cô là một người rất may mắn, cô có bố mẹ rất tâm lý và luôn quan tâm đến cảm nhận của cô. Bố mẹ cô luôn ủng hộ quyết định của cô. Mẹ cô là chủ một cửa hàng bán quần áo không lớn lắm, bố cô là công nhân viên chức, cô còn một người anh trai, anh cô cũng là dân văn phòng. Từ nhỏ cô đã rất thích cuộc sống tự lập nhưng vì bố mẹ lo lắng cô không tự lo cho bản thân được nên sau khi tốt nghiệp đại học cô mới có thể dọn ra ngoài bắt đầu một cuộc sống tự lập. Có anh trai chăm sóc bố mẹ nên cô không phải lo lắng gì nhiều. Ngược lại bố mẹ cô lại rất lo lắng cho cô, lo lắng cho tương lai cô không tìm được một người bạn đời thích hợp. Cô luôn cảm thấy nỗi lo ấy rất dư thừa. Bởi cô có thể hoàn toàn lo được về mặt này, vì cô sở hữu một gương mặt xinh đẹp, dáng vóc quyến rũ vạn người mê. Nên việc tìm một người bạn đời với cô không phải khó. Chỉ là mẫu người cô cần vẫn chưa xuất hiện. Nhưng giờ lại xuất hiện Hứa Gia Khánh nên việc tìm kiếm của cô đành gác lại.

Ngồi ngẩn ngơ một hồi, cô ngủ lúc nào không hay. Hứa Gia Khánh lại xuất hiện, cô vội vàng hỏi anh những điều cô đang thắc mắc: "Tại sao anh lại biến mất khỏi thế gian vậy?"

Anh tường tận trả lời: "Hôm đó là một ngày đẹp trời, tôi lái xe lên núi ngắm cảnh, tôi đi dọc con đường cao tốc không chú ý đến phía trước có ngã rẽ nên tôi không kịp rẽ vào đó, chiếc xe của tôi đã hung hăng lao thẳng xuống vách núi chiếc xe nổ tung, tôi thì biến mất như chưa từng tồn tại, sau đó tôi biết tôi có thể sống trong giấc mơ của em"

Anh dùng một lát rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ em chính là người con gái thiên mệnh của cuộc đời tôi, vậy nên em chỉ cần làm theo lời tôi nói, tôi sẽ nhanh chóng trở về như trước kia, cũng sẽ biến mất trong giấc mơ của em."

"Vậy nên anh cảm tôi với người đàn ông khác nảy sinh tình cảm.": Cô hỏi

"Đúng vậy." Anh khẳng định

Sau một hồi im lặng anh lên tiếng: "Nếu em không muốn tôi sống trong giấc mơ của em thì em bắt buộc phải hợp tác với tôi làm theo lời tôi nói, em nên nhớ, dù tôi không tồn tại nhưng tôi vẫn có thể biết em đã giao tiếp với những ai và làm những gì, nhất cử nhất động của em tôi đều nắm rõ, nếu em cố tình làm trái lời tôi thì tự em hãy nhận lấy hậu quả.": Càng nói thanh âm của anh càng mang tính đe dọa. Một lần nữa anh lại biến mất trong giấc mơ của

cô.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Về nhà

Hai ngày sau là chủ nhật, cô sắp xếp công việc xong rồi trở về nhà thăm bố mẹ. Vừa bước vào nhà cô thấy một chàng trai trẻ với khuôn mặt khôi ngô đang trò chuyện với bố mẹ cô. Cô nghĩ chắc chàng trai này cũng chạc tuổi cô. Thấy cô về mẹ cô liền chạy ra đón: "Con về rồi đó hả, nào lại đây để mẹ giới thiệu hai đứa với nhau."

Rồi mẹ cô kéo tay cô đến trước mặt chàng trai đó giới thiệu: "Đây là Ngô Gia Hào con trai của bà bạn mẹ, Gia Hào đây là con gái bác Trương Thiên Ân."

Khi cô và Ngô Gia Hào vừa chào hỏi nhau xong thì bố cô lên tiếng: "Hoa Du không phải bà nói cần đến cửa hàng sao." Bố cô nhắc nhở mẹ cô.

"Đúng rồi, mãi nói chuyện nên tôi quên mất là cần đến cửa hàng. Hải Thành hôm nay ông cũng rảnh vậy cùng đến cửa hàng với tôi đi."

Sau đó mẹ cô quay lại nói với cô và Ngô Gia Hào: "Gia Hào bác có việc cần đến cửa hàng cháu và Thiên Ân cứ ở đây trò chuyện đi bác phải đi rồi, hai đứa trò chuyện vui về nhé." Dứt lời bố mẹ cô liền rời rít đến cửa hàng.

Ở nhà chỉ còn lại cô và Ngô Gia Hào. Cả hai đều hiểu hành động của bố mẹ cô là muốn để hai người có không gian tìm hiểu nhau trong lần đầu gặp mặt này. Cô tự than thầm trong lòng: "Thôi xong rồi, như vậy có được gọi là tạo dựng mối quan hệ không đây."

Bố mẹ cô vừa đi Ngô Gia Hào liền lên tiếng: "Anh nghe mẹ em nói, em sau khi tốt nghiệp đại học đã ra ở riêng sống một cuộc sống tự lập, em không thấy cuộc sống tự lập rất vất vả sao."

"Đó là sở thích của tôi và lại tôi cũng có thể tự lo cho cuộc sống mặc dù ở một mình, như vậy thì làm sao vất vả chứ." Cô trả lời không mấy thiện cảm.

Nói chuyện được vài ba câu Ngô Gia Hào có điện thoại chắc là anh ta có công chuyện nên tạm biệt cô rồi ra về. Cô tiễn anh, khi bước xuống bậc thang hướng ra cổng cô không cẩn thận bước hụt một bước gót chân trượt xuống ven bậc thang nên cả người cô ngã về phía sau, theo phản xạ cô nhắm cả hai mắt lại để chịu cú va chạm với mặt đất: "1, 2, 3 giây sao mình vẫn chưa ngã vậy." Cô thầm đếm trong lòng.

Cô cảm nhận thấy có một bàn tay rắn chắc đang giữ lấy eo cô, cô từ từ mở mắt, trước mắt cô là một khuôn mặt khôi ngô với ánh nhìn dò xét và đôi môi đang mấp máy: "Em không sao chứ." Ngô Gia Hào hỏi cô.

Cô vội đứng dậy gạt bỏ tay Ngô Gia Hào rồi trả lời: "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Ngô Gia Hào không nói gì chỉ khẽ mỉm cười rồi bước ra cổng, anh ta quay lại nói với cô: "Tạm biệt, hẹn gặp lại."

"Tạm biệt." Cô cũng chào tạm biệt Ngô Gia Hào rồi bước vào nhà ngay sau khi anh ta dời đi.

"Hừ, lần này thì chết chắc rồi, tạo dựng mối quan hệ lại còn có những hành động thân mật như vậy, haiz, đều tại mẹ hết, giờ phải làm sao giải thích với Hứa Gia Khánh đây." Cô tự nói với bản thân.

Lúc đầu cô cũng chỉ nghĩ bố mẹ nhớ cô nên muốn cô trở về nhà thăm họ nhưng ai ngờ lần này mẹ muốn cô về là để tìm bạn trai cho cô.

Chạng vạng tối bố mẹ cô mới về, vừa về đến nhà mẹ cô liền hỏi cô: "Thiên Ân, hai đứa nói chuyện vui chứ, mẹ thấy cậu ta cũng được đó hay là cn quen với cậu ta đi."

"Mẹ như vậy là có ý gì." Cô vẫn hỏi trong khi đã biết ý mẹ cô.

"Thì là giới thiệu bạn trai cho con đó, con cũng đã 24 tuổi rồi cũng nên tìm một mối duyên nào đó đi, con định cứ ở vậy sao." Mẹ cô nói.

"Mẹ không cần lo về chuyện đó đâu, con có thể tự lo được mẹ cứ yên tâm và lại anh ta không phải mẫu người con thích." Nói rồi cô đi thẳng về phòng của mình bỏ mặc mẹ cô đang ngơ ngác không hiểu cô với Ngô Gia Hào đã xảy ra chuyện gì mà thái độ của cô lại khó chịu như vậy.

"Thôi, thôi, nó đã nói là tự lo thì bà cũng đừng xen vào chuyện của nó nữa." Bố cô lên tiếng.

"Nó là con gái tôi, sao tôi không lo cho được." Mẹ cô nói.

"Được rồi, chuyện này cứ từ từ rồi tính, Thiên Ân cũng sắp về rồi đó bà mau đi làm bữa tối đi." Bố cô nhắc nhở.

Mẹ cô liền vào bếp với tâm trạng không mấy vui vẻ.

"Bố, mẹ con về rồi." Là giọng của anh Thiên Vũ anh trai của Thiên Ân.

"Về rồi hả, con mau thay đồ rồi xuống ăn tối, mẹ chuẩn bị xong rồi đó." Từ trong bếp mẹ cô nói vọng ra.

"Vâng." Thiên Vũ đáp.

"À, con gọi cả Thiên Ân xuống giúp mẹ." Mẹ cô nói.

"Nó về nhà sao." Thiên Vũ hỏi.

"Ừ, mẹ kêu nó về." Mẹ cô đáp.

"Vâng, để con gọi nó." Nói xong Trương Thiên Vũ đi thẳng về phòng mình.

Thay đồ xong Trương Thiên Vũ sang gõ cửa phòng Trương Thiên Ân "Cốc cốc cốc" đúng lúc đó Trương Thiên Ân cũng định đi xuống nhà, ra mở cửa liền nhìn thấy anh trai cô, cô lên tiếng: "Hi, anh trai lâu rồi không gặp."

"Em cũng biết đường về nhà thăm bố mẹ sao." Anh cô mỉm cười.

Cô im lặng không biết nói gì, anh cô tiếp tục nói: "Mẹ gọi xuống ăn tối."

"Vâng." Cô đáp rồi cùng anh xuống nhà.

Trong bữa cơm mẹ cô luôn gắng hỏi cô chuyện cô với Ngô Gia Hào: "Giữa hai đứa không có chuyện gì xảy ra chứ."

"Không có chuyện gì xảy ra mẹ ạ." Cô nói với giọng không mấy vui vẻ.

"Vậy thì hai đứa cứ tiếp tục phát triển mối quan hệ đi nhé, mẹ sẽ tạo cơ hội cho con gặp cậu ấy." Mẹ cô vui vẻ nói.

"Con sẽ không cùng anh ta phát triển mối quan hệ, con nói rồi anh ta không phải mẫu người con thích vậy nên mẹ cũng đừng phí công tạo cơ hội làm gì." Cô nói một cách dứt khoát.

"Mẹ à, kệ nó đi, để nó tự lo." Anh cô lên tiếng giải vây.

Nói qua nói lại một hồi mẹ cô đành thở dài im lặng ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cảnh cáo

Ăn cơm tối xong, Trương Thiên Vũ và Trương Thiên Ân liền đánh lầy nhau, anh em họ đi siêu thị mua một ít đồ giúp mẹ rồi dạo phố hàn huyên nói chuyện khi họ về đến nhà trời cũng đã khuya. Đi dạo phố giúp tinh thần cô được thư giãn nên cô quên luôn tình huống lúc sáng cô với Ngô Gia Hào, về đến nhà cô leo luôn lên giường rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, cô thấy Hứa Gia Khánh với khuôn mặt tức giận hung hăng đến trước mặt cô đề cô xuống giường, anh nói với cô giọng nói vô cùng dữ dằn: "Tôi đã nói với em như thế nào em bỏ ngoài tai hết rồi sao, tại sao lại tạo dựng mối quan hệ, tại sao lại có những hành động thân thiết với cái gã đó, hay là em muốn tôi mãi mãi sống trong giấc mơ của em."

Cô rất muốn giải thích với anh rằng đó chỉ là vô tình chứ không phải cô cố ý có. nhưng lời chưa nói ra đã nghẹn ứ trong cổ khi mà anh đang nhắm vào cổ cô mà cắn. Một cơn đau truyền từ cổ lan khắp cơ thể làm cho cô tỉnh giấc thoát ra khỏi giấc mơ. Cô ngồi bật dậy lấy tay sờ lên cổ mình, cảm giác có cái gì đó ướt ướt, đó là máu và vết răng của Hứa Gia Khánh. Anh không tồn tại nhưng vết cắn này là có thật.

Cô cứ luống cuống ngồi đó không biết phải làm sao với vết cắn này, tình trạng cổ cô như vật làm sao cô dám đi gặp mặt người khác. Cô biết vết cắn này là thay cho lời cảnh cáo của anh giành cho cô.

Trong giấc mơ lần này, cô đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh và cũng rõ luôn bản chất con người anh. Khuôn mặt ấy vô cùng đẹp trai, đẹp trai đến nỗi chỉ cần nhìn thôi là cũng đủ khiến cho trái tim các thiếu nữ rụng rời rung động. Nhưng tính cách của anh đâu đẹp như vậy. Nếu là trong giấc mơ đầu tiên cô gặp anh thì cô xem anh là chàng hoàng tử nhả nhặn, nhẹ nhàng mà cô may mắn gặp được, nhưng trong giấc mơ lần này cô xem anh là ác ma trong cơn ác mộng của cô. Cô nguyên rủa anh tại sao lại không hoàn toàn biến mất mà còn đi vào giấc mơ của cô, sống trong giấc mơ của cô. Anh còn nói cái gì mà cô là người con gái thiên mệnh của đời anh, cái gì mà cô có thể đưa anh trở về thực tại. Đâu phải cô muốn giữ anh lại trong mơ của cô, cô vẫn

đang cố gắng giúp anh thoát ra ngoài nhưng anh lại không có một chút gì gọi là tin tưởng cô, vội vàng kết tội cô rồi dùng hành động bá đạo để trừng phạt cô, thật là oan uổng cho cô quá.

"Thiên mệnh gì chứ, cũng chỉ là cái duyên gặp được nhau sau này tôi đưa anh ra khỏi giấc mơ rồi thì tới lúc đó đường ai nấy đi không còn liên quan gì đến nhau nữa, coi như tôi xui xẻo gặp phải cái rắc rối này." Cô thầm trách móc Hứa Gia Khánh.

Cô không giám ngủ nữa, cô sợ gặp lại Hứa Gia Khánh trong giấc mơ đêm nay bởi anh đang tức giận, nếu đêm nay gặp lại anh không biết anh sẽ làm gì cô nữa. Cô ngồi lướt web cả đêm đến tận sáng khi bố mẹ và anh trai cô tỉnh dậy, cô mới đi vệ sinh cá nhân. Hôm nay cô không buộc tóc mà xõa xuống để tóc bao trùm lấy cổ của cô, cô lấy thêm chiếc khăn thời trang bằng lụa quàng vào cổ để che đi vết cắn rồi bước xuống nhà. Vì đó là chiếc khăn có thể quàng vào tất cả các mùa trong năm nên khi thấy cô quàng khăn mọi người không ai thấy lạ hay đặt câu hỏi gì.

"Thiên Ân, con tính khi nào về." Mẹ cô hỏi.

"Con sẽ ở đây thêm 5 ngày nữa rồi về." Cô thản nhiên đáp mà không hề để ý đến ánh mắt bí ẩn của mẹ cô.

Mẹ cô hỏi vậy với mục đích tạo cơ hội nhiều nhất cho Ngô Gia Hào với cô gặp nhau. Vì nhà cô cách xa nhà bố mẹ cô nên mỗi lần cô về thăm họ đều phải xin vắng phòng nghỉ 1 tuần. Trong những ngày ở đây cô rất thường xuyên chạm mặt Ngô Gia Hào dù là ở nhà hay ở cửa hàng của mẹ cô. Cô ngầm hiểu những cuộc gặp này là do ai tạo dựng. Mỗi lần gặp Ngô Gia Hào cô đều cố gắng giữ khoảng cách với anh ta và nếu tránh mặt được thì càng tốt nhưng cô càng như vậy anh ta càng tiến tới. Vì điều này mà mỗi khi cô nhắm mắt đi vào giấc ngủ chỉ cần cô nhìn thấy Hứa Gia Khánh là cô lại giật mình tỉnh giấc.

Mặc dù cô cảm thấy cô chẳng làm gì sai nhưng cô vẫn sợ anh kết tội cô vì trong mắt anh chỉ cần cô gặp người đàn ông nào thường xuyên có lẽ anh sẽ cho rằng cô đang cố ý làm trái lời anh.

Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở đây, cô đang vui mừng khi sắp thoát khỏi những cuộc gặp gỡ với Ngô Gia Hào thì mẹ cô thông báo với cô: "Mẹ đã hẹn với mẹ Gia Hào tối nay hai gia đình chúng ta sẽ cùng đến ăn tối ở nhà hàng X, mẹ muốn con để lại ấn tượng tốt trong mắt bố mẹ cậu ấy."

Lời nói của mẹ cô như tiếng sấm ngang tai làm cô như muốn điên lên, cô đứng phía sau lưng mẹ cô lẩm bẩm: "Ý gì đây, ngày cuối cùng rồi mà cũng không tha."

"Nói gì vậy." Bỗng mẹ cô quay phắt lại hỏi cô làm cô giật nảy người.

Cô nặn ra một nụ cười nịnh nọt trước mặt mẹ rồi đáp: "À, không có gì chỉ là... là... là..." Cô cứ lắp bắp vì không biết phải nói sao.

"Là cái gì, nói cho từ tẻ vào." Mẹ cô nói với giọng hơi khó chịu.

"Tại sao lại là hai gia đình gặp hẹn nhau cùng ra ngoài ăn với lại tại sao con phải để lại ấn tượng tốt với bố mẹ anh ta." Cô hỏi mẹ một cách thản nhiên.

Mẹ cô trừng mắt nhìn cô: "Con còn hỏi là tại sao hả, con và cậu ta gặp cũng đã gặp rồi, nói chuyện cũng đã nói chuyện rồi, không lẽ hai đứa định chỉ dừng ở đó thôi sao..." Mẹ cô đang nói cô liền ngắt lời: "Mẹ à, nhưng..."

Chưa kịp nói xong mẹ cô đã tiếp tục lên tiếng: "Trương Thiên Ân, mẹ nói cho con biết, mẹ rất hài lòng về con người của Ngô Gia Hào, cậu ta cũng có vẻ rất thích con đó, mẹ quyết định để hai đứa đến với nhau, cả hai gia đình hẹn nhau tối nay cùng ăn tối là để bàn về chuyện tình cảm của hai đứa, tiếp theo là bàn đến hôn sự của hai đứa, nên tốt nhất con hãy giữ ý tứ trước mặt họ, đừng phật ý họ, cũng đừng có nói lắp bắp như vừa rồi, nếu con không muốn giữ thể diện cho bản thân thì hãy giữ thể diện cho bố mẹ cho cái gia đình này, tốt nhất con hãy làm theo lời mẹ nói nếu không thì con cũng đừng mơ tiếp tục cuộc sống tự lập nữa, mẹ làm vậy cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi." Mẹ cô nói một tràng dài rồi bực bội đi đến cửa hàng mặc cô đứng đó mà không kịp nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bố là tốt nhất

Mẹ cô đi rồi cô vẫn cứ đứng đó nói lớn: "Mẹ thật vô lý, tại sao mẹ lại vì cái chuyện chẳng ra làm sao này mà cấm con dọn ra ngoài sống."

Bây giờ cô thật muốn giết người mà, sao mẹ cô có thể vô lý như vậy.

Ngay từ lần đầu tiên cô gặp Ngô Gia Hào, cô đã không có một chút cảm tình nào với anh ta. Cô không thích ánh mắt dò xét xem cô đang nghĩ gì của anh ta. Ánh mắt đó làm cô thấy khó chịu. Anh ta luôn tỏ ra là một người đàn ông chín chắn, biết suy nghĩ trước mặt cô và luôn tỏ ra lễ phép trước mặt bố mẹ cô. Cô không rảnh để chiêm ngưỡng cái hình tượng đó, cô muốn vấn đề này nhanh chóng được kết thúc. Cô luôn cố tỏ ra khó chịu và chán ghét khi gặp anh ta.

Cô nghĩ cái mà Ngô Gia Hào thể hiện ra ngoài không phải là bản chất thực sự của anh ta, đó chỉ là anh ta muốn giữ một hình tượng tốt đẹp trong mắt

mọi người xung quanh. Cô không rảnh để chiêm ngưỡng cái hình tượng đó. Cô muốn vấn đề này nhanh chóng kết thúc.

Cô thật không hiểu nổi mẹ cô bị làm sao mà cứ gấp rút muốn cô đi lấy chồng. Mẹ cô thay đổi rồi, thay đổi khi cô đã trưởng thành. Mẹ không còn tôn trọng quyết định của cô nữa.

Nếu là trước kia, mẹ cô luôn ủng hộ cô, việc gò cũng luôn nghĩ đến cảm nhận của cô, nhưng hiện tại về chuyện tình cảm mẹ cô lại là người quyết định mà không cho cô kịp nói lời nào.

Cô còn nhớ khi cô học đại học, có một lần mẹ cô đến ký túc xá thăm cô, nhìn thấy cô đang đi cùng một người con trai, mẹ cô liền hùng hổ bước đến kéo tay cô đi làm cô ngỡ ngàng không kịp chào tạm biệt người bạn đó đã bị mẹ cô lôi về phòng ký túc xá. Lúc đó mấy người bạn cùng phòng với cô vẫn chưa về, trong phòng chỉ có mẹ cô và cô.

Mẹ cô bắt đầu chất vấn: "Cậu ta là gì của con, tại sao lại đi cùng nhau về khu ký túc xá dành cho nữ."

Cô chưa kịp trả lời mẹ cô đã nói tiếp: "Đừng nói với mẹ con và cậu ta có mối quan hệ yêu đương nhé, mẹ đã nói với con ngay từ khi con vào đại học là không được yêu đương khi còn đang đi học cơ mà, bây giờ con đang làm trái ý mẹ sao, con nghĩ đó là cái hay sao, con khôn lo học hành mà lại sa vào mấy cái yêu đương vớ vẩn này, con có biết điều đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của con không, kỳ thi cũng sắp đến rồi đó, nếu muốn yêu đương thì hãy học tập cho tốt vào, đến khi học xong con muốn yêu ai, muốn lấy ai lúc đó mẹ sẽ tuyệt đối khôn cấm nhưng khi đang còn đi học mẹ tuyệt đối cấm con." Mẹ cứ mắng cho tới tận khi chưa nghe lời giải thích của cô.

Bấy giờ cô mới có cơ hội lên tiếng: "Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con với cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi."

"Bạn, vậy tại sao lại đi cùng đến khu ký túc xá nữ này." Mẹ cô lại chất vấn.

"Mẹ à, nghe con nói hết đã, cậu ấy thực sự là bạn con, con nói với cậu ấy là con sẽ giúp cậu ấy soạn một số tài liệu học ôn cho kỳ thi sắp tới, cậu ấy đến đây để lấy tài liệu học, chỉ vậy thôi." Cô giải thích.

"Đơn giản chỉ vậy thôi." Mẹ cô vẫn nghi ngờ.

"Vâng, đơn giản chỉ vậy thôi." Cô nói giọng chắc nịch.

"Có thật không." Mẹ cô hỏi lại để chắc chắn hơn.

"Thật, mẹ ạ." Cô khẳng định.

Cô còn nói thêm cho mẹ cô yên tâm về chuyện này: "Mẹ à, mẹ yên tâm, con sẽ không làm trái lời mẹ dặn, con biết thế nào mới là tốt cho bản thân, con sẽ tập trung vào học tập, sẽ không sa vào những thứ yêu đương gì đó đâu."

Lúc này mẹ cô mới yên tâm và bớt lo lắng đi phần nào.

Về sau, mẹ cô cũng có số lần can thiệp cô không được nảy sinh tình cảm với ai khi còn đang đi học. Nhưng bây giờ thì lại khác, cô đã kết thúc quá trình học, đã thực sự trưởng thành, mẹ cô lại luôn muốn cô tìm bạn trai, thậm chí trong chuyện này mẹ cô luôn là người làm chủ không quan tâm đến sự phản đối của cô nhưng cô lại không thể ngăn cản điều đó.

Nếu mẹ cô biết, cô đang phải đối mặt với một rắc rối lớn thì liệu mẹ cô có bắt cô đi xem mặt như vậy không. Nhưng làm sao cô nói cho mẹ cô biết được bởi nó rất hoang đường, chắc chắn mẹ cô sẽ lấy làm trò cười chứ không bao giờ tin sẽ có chuyện như vậy.

Vì vấn đề này mà cô đã năm ngày năm đêm không nhắm mắt, mắt đã lên cuồng thâm rõ nét, cô phải lấy phấn trang điểm để che đi vết cuồng thâm đó. Hôm nay là ngày cuối cùng và cũng là ngày tệ nhất trong sáu ngày cô ở đây. Nếu Hứa Gia Khánh biết cô đi xem mặt thì liệu anh có bắt cô ra thành trăm mảnh hay lại nổi trận cuồng phong như lần trước để cảnh cáo cô vì đã làm trái lời anh. Vết cắn lần trước vẫn còn trên cổ cô, vết cắn ấy như nhắc nhở cô không được làm điều gì sai trái nhưng cái sai ấy cứ lặp lại trong những ngày này, cô không dám đối mặt với Hứa Gia Khánh. Cô chỉ biết thờ dài mà không biết phải làm thế nào mới thoát khỏi sự quyết định của mẹ cô.

Đúng đó một lúc chợt mắt cô sáng lên, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

Tối đến khi bố mẹ và cô chuẩn bị đến nhà hàng, cô nhanh chóng sửa soạn rồi kéo bố cô ra cổng trước trong khi mẹ cô vẫn đang trong nhà. Cô vội vàng nói với bố cô: "Bố, bố phải giúp con lần này, con không thích Ngô Gia Hào cũng không muốn cùng anh ta phát triển chuyện tình cảm, đây là mẹ ép con."

Bố cô xoa đầu cô nói: "Đứa ngốc này, tất nhiên là bố biết như vậy, con và cậu ta mới gặp nhau một vài lần mà mẹ con đã tính đến chuyện đề gia đình hai bên gặp mặt, bố thấy như vậy là quá vội vàng, bố sẽ chấm dứt cái mối duyên mà mẹ con tạo ra, con cứ làm theo lời mẹ con nói, chuyện còn lại cứ để bố lo, con yên tâm, con sẽ không cần phải tiến tới với người mà con không thích."

Cô vừa xúc động vừa vui mừng ôm lấy bố cô và nói: "Con cảm ơn bố, bố à tốt nhất."

Bố cô vuốt tóc cô đầy âu yếm rồi nói: "Thiên Ân à, đó là điều bố phải làm mà bởi bố muốn con tìm được người con yêu thực sự chứ không phải để gia đình sắp đặt."

Cô đứng đó với đôi mắt long lanh nhìn bố cô cười hạnh phúc. Cô thấy vấn đề này được giải quyết thật nhanh gọn trong vài lời nói của bố cô. Bây giờ cô

không còn phải sợ những gì mẹ cô sắp đặt nữa bởi đã có bố cô ở đây rồi.

Mẹ cô thay đồ xong bước ra cổng đã thấy cô và bố cô ở đó. Mẹ cô liền nói: "Được rồi, chúng ta mau đi thôi."

Trên đường đến nhà hàng mẹ cô luôn miệng nói cô phải lễ phép ăn nói lịch sự với gia đình bên đó và hơn hết là phải để lại ấn tượng tốt trong mắt họ.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5: Không thể thoát được (I)

Nhà hàng mà mẹ cô nói nằm ở cuối dãy phố. Trước đây cô luôn nghĩ những nhà hàng nằm ở cuối dãy phố thường là những nhà hàng tồi tàn, nhỏ bé nhưng cô đã sai, giờ đây cô đang đứng trước một nhà hàng vô cùng sang trọng sừng sững 11 tầng. Nhìn nhà hàng này một lượt, nếu cô nhớ không nhầm thì trước kia cô chưa từng thấy nhà hàng này, có lẽ trong thời gian cô không ở đây nhà hàng này đã được xây dựng, nhìn nó thật mới lạ. Từ bên ngoài cô đã thấy được sự sang trọng của nhà hàng này. Một dãy đèn led cùng một màu được trải dài khắp dãy hành lang của nhà hàng. Dưới mái hiên được thấp sáng bởi những bóng đèn chụp bằng thủy tinh màu sáng trắng. Trương Thiên Ân nhìn vào bên trong nhà hàng qua lớp cửa kính, bên trong được trang trí sang trọng hơn gấp nhiều lần bên ngoài. Ở chính giữa nhà hàng treo một chiếc đèn tròn cực đẹp, cực lớn tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như pha lê và xung quanh là những chiếc đèn chùm nhỏ. Bước vào bên trong, cô thấy sự sang trọng càng được thể hiện rõ hơn qua cách bày trí đầy sự mới lạ của nhà hàng này. Màu chủ đạo của nhà hàng là màu trắng kết hợp với ánh sáng của những chiếc đèn chùm làm cho nhà hàng được bao phủ bởi một màu trắng đến nhức mắt. Khách ở đây cũng khá đông góp phần tạo cho không gian nhà hàng thêm phần hoàn mỹ.

Từ dáng vẻ đến cách bày trí của nhà hàng cô nảy sinh lòng hiếu kỳ, tò mò muốn biết chủ nhà hàng này là ai, cô thầm nghĩ chủ nhà hàng này chắc phải tinh tế lắm. Cảm giác bước đi dưới ánh đèn, nền gạch như đang phát ra ánh sáng và những con người nơi đây thật thú vị.

Trương Thiên Ân lướt qua từng chiếc bàn đã có khách, thu tất cả sự sang trọng lộng lẫy ở nơi đây vào tầm mắt cô. Cô bước về chiếc bàn trống ở phía cạnh cửa sổ, chợt cô nhìn thấy Ngô Gia Hào bước ra từ một cánh cửa trong nhà hàng. Nhìn thấy Trương Thiên Ân, Ngô Gia Hào liền bước nhanh về phía cô. Chào hỏi bố mẹ cô xong, anh ta nói: "Phòng ăn cháu đã đặt xong rồi, mời hai bác và Thiên Ân đi theo cháu."

Vừa bước vào thang máy Ngô Gia Hào vui vẻ giới thiệu chi tiết về nhà hàng này cho bố mẹ cô nghe. Nghe Ngô Gia Hào nói thì cô được biết nhà hàng này được khai trương từ một tháng trước. Được thiết kế theo phong cách châu Âu, nhưng có nhiều sự mới lạ hơn. Phòng Ngô Gia Hào đặt nằm ở tầng thứ 11 - phòng ăn VIP nhất nhà hàng này. Cô có cảm giác như Ngô Gia Hào là chủ của nhà hàng này vậy, bởi anh ta thông thạo từng chi tiết ở đây.

Bước vào phòng ăn, bên trong đó đã có bố mẹ Ngô Gia Hào. Trương Thiên Ân chưa kịp phản ứng gì đã bị mẹ cô kéo đến trước mặt họ giới thiệu: "Xin lỗi, đã để anh chị đợi lâu, giới thiệu với anh chị đây là con gái tôi - Trương Thiên Ân."

Trương Thiên Ân theo phép lịch sự: "Cháu chào hai bác."

"Bác chào cháu." Bố mẹ Ngô Gia Hào không hẹn mà cùng nói.

"Nào, mọi người mau ngồi xuống đi." Mẹ Ngô Gia Hào nhiệt tình.

Mọi người vừa ngồi ổn định vào bàn thì cửa phòng bật mở, ba người phục vụ lần lượt bước vào, mang đồ ăn bày lên bàn. Đồ ăn ở đây rất phong phú, chủ yếu là các món kiểu Âu. Trước khi đi người phục vụ không quên cúi đầu: "Chúc mọi người ăn ngon miệng."

"Mọi người cứ ăn tự nhiên nhé." Ngô Gia Hào nói sau khi ba người phục vụ rời đi.

Ăn tự nhiên sao? Làm sao cô có thể khi mà Ngô Gia Hào ngồi đối diện cô, ánh mắt cứ dõi theo từng hành động của cô.

Mọi người đã bắt đầu nói về chuyện của Trương Thiên Ân với Ngô Gia Hào.

Mẹ Ngô Gia Hào lên tiếng trước: "Thiên Ân, cháu thấy Gia Hào nhà bác thế nào."

Cô đơ người với câu hỏi này trong vài giây, sau đó nhanh chóng trở lại vẻ bình thường rồi nở một nụ cười rất tự nhiên với mẹ Ngô Gia Hào: "Cháu thấy anh ấy là một người đàn ông tốt, biết suy nghĩ và cũng khá nghiêm túc."

Nghe thấy câu nói này Ngô Gia Hào bất giác nhếch mép cười về đắc ý nhưng vẫn không hề rời mắt khỏi Trương Thiên Ân một giây nào. Trong lần đầu gặp mặt này có vẻ như bố mẹ của Ngô Gia Hào rất có cảm tình với Trương Thiên Ân.

"Vậy sao, như vậy thì tốt rồi, bác đồng ý cho hai đứa tiến đến với nhau, cháu và Gia Hào cũng đã quen nhau được một thời gian vậy nên chúng ta cũng bàn đến chuyện hôn sự được rồi đó." Mẹ Ngô Gia Hào nói ra quan điểm của mình một cách rất tự nhiên.

Bàn chuyện hôn sự lúc này sao? Trương Thiên Ân và Ngô Gia Hào mới chỉ quen nhau được 6 ngày mà giờ đây mẹ Ngô Gia Hào lại nói là một thời gian. Đây là ép hôn chứ không phải muốn hỏi ý kiến của cô nữa rồi.

"Chị Lệ Tuyết à, tôi thấy bây giờ tính đến chuyện này là quá vội vàng, hãy để cho hai đứa thêm thời gian để tìm hiểu nhau kĩ hơn, lúc đó mới nên tính tiếp, anh chị thấy thế nào." Bố cô cuối cùng cũng lên tiếng giải quyết vấn đề này.

"Tôi thấy như vậy cũng được đó, chỉ bằng chúng ta hãy để hai đứa tìm hiểu nhau kĩ hơn rồi tính tiếp."

Giờ đây Trương Thiên Ân đang vui vẻ cười thầm trong lòng, ngay cả bố Ngô Gia Hào cũng nói như vậy thì làm gì có chuyện cô phải dằn vặt với vấn đề này nữa đây. Ngày mai cô đã rời khỏi đây, trở về cuộc sống cô muốn rồi.

Bấy giờ Ngô Gia Hào mới chuyển ánh từ Trương Thiên Ân sang bố anh ta, ánh mắt đó như chứa một tia khó hiểu và không đồng tình với ý kiến đó.

Vậy mà mẹ cô vẫn tươi cười."Nếu mọi người đều có ý kiến như vậy thì để hai đứa nó thêm thời gian đi, chẳng phải anh chị nói ngày nói ngày mai Gia Hào phải trở lại nơi làm việc chính sao, nơi đó cũng là nơi con gái tôi sống vậy là hai đứa vẫn có thể tiếp tục tìm hiểu nhau."

Một lần nữa Ngô Gia Hào lại nhếch mép lên cười ánh mắt lại hướng về phía Trương Thiên Ân. Trương Thiên Ân đang cố giữ bình tĩnh không làm ra những hành động không đáng có. Hiện giờ cô đang rất phẫn nộ, cô muốn ngay lập tức muốn hỏi mẹ cô tại sao lại như vậy? Có phải đây cũng là do mẹ sắp xếp không? Và còn rất nhiều câu hỏi khác giành cho mẹ cô đang xoay quanh trong đầu cô. Sự việc đã như vậy liệu còn hướng giải quyết không, liệu cô có thoát khỏi vấn đề này không.

Buổi tối gặp mặt kết thúc, khi ra về cô mới biết Ngô Gia Hào chính là chủ nhà hàng này. Nhưng bây giờ điều này đâu còn quan trọng nữa. Điều quan trọng nhất bây giờ là làm sao để cô giải thích với Hứa Gia Khánh, làm sao để thoát khỏi Ngô Gia Hào.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không thể thoát được (II)

Về đến nhà, Trương Thiên Ân liền hỏi mẹ cô những câu hỏi cô đã kìm nén khi nãy, nhưng mẹ cô lại rất thản nhiên trả lời:"Không phải mẹ đã nói với con rồi sao, Ngô Gia Hào thích con, mẹ cũng vừa lòng về con người của cậu ta, chuyện hai đứa sẽ sống cùng một nơi cũng không phải mẹ sắp xếp, trước kia cậu ta cũng đã sống ở đó rồi, cậu ta biết con nhưng con không hề biết cậu ta."

Cô ngạc nhiên:"Ngô Gia Hào biết con."

Mẹ cô nói rõ cho cô nghe:"Phải, Gia Hào biết con, cái lần mà mẹ và con cùng đi dạo trên vỉa hè, lúc con lao ra đường để cứu một bé gái sắp bị ô tô đụng phải, lúc đó Gia Hào đã nhìn thấy con, bởi người lái chiếc xe đó chính là cậu ta, cũng chính lần đó con đã để lại ấn tượng cho Gia Hào và mẹ cậu ta, đó cũng là lúc mẹ quen mẹ của Gia Hào - Lưu Lệ Tuyết."

"Rồi mẹ và mẹ anh ta đã tạo nên cái mối duyên này." Cô tức giận nói.

"Đúng vậy." Mẹ cô dứt khoát trả lời.

Ngay khi nghe câu trả lời từ mẹ, Trương Thiên Ân liền tức giận đi thẳng về phía phòng của mình, nhưng mẹ cô gọi giật lại:"Trương Thiên Ân, con đứng đó cho mẹ, con tức giận cái gì chứ, mẹ làm vậy cũng là muốn tốt cho con thôi."

Cô quay lại tức giận nói:"Đây là mẹ ép con mà mẹ còn nói là muốn tốt cho con sao, vậy mẹ nói đi tốt ở chỗ nào?"

Mẹ cô bình tĩnh nói:"Gia thế của Ngô Gia Hào tốt như vậy, gả con cho Gia Hào chẳng phải là rất tốt cho con sao, và lại cậu ta cũng thích con, bố mẹ cậu ta cũng rất quý con, như vậy con sẽ có một cuộc sống rất tốt và hạnh phúc khi ở đó, còn về mặt tiền bạc, trước kia mẹ không để con phải lo về mặt này, mẹ muốn sau khi con lấy chồng cũng không phải lo về vấn đề này."

Nghe những lời của mẹ cô nói đúng là cảm động thật đó, nhưng đối với cô những lời ấy chỉ làm cô thêm tức giận.

"Nếu con đồng ý gả cho Ngô Gia Hào thì mẹ nghĩ con sẽ có một cuộc sống tốt cùng với anh ta sao?"

"Đúng vậy."

"Tại sao mẹ lại chắc chắn như vậy?"

"Bởi vì Gia Hào thích con, tất nhiên cậu ta sẽ giành những điều tốt nhất cho con và cho con một cuộc sống hạnh phúc."

"Mẹ cứ luôn miệng nói anh ta thích con, vậy mẹ chứng minh cho con thấy điều đó đi."

"Được, để mẹ nói cho con biết, lần mà Ngô Gia Hào nhìn thấy con, lúc đó cậu ta đã ngay lập tức cho người điều tra con, sau hai tháng thì cậu ta biết

được nơi bố mẹ ở, sau đó mẹ Gia Hào đã đến tìm mẹ nói rằng Gia Hào thích con và muốn tiến đến với con, rồi mẹ và Lệ Tuyết đã bàn về vấn đề này, khi nói chuyện xong mẹ đã gọi con về giới thiệu hai đứa với nhau, nếu Gia Hào không thích con thì tại sao lại bỏ ra hai tháng để làm điều đó, như vậy đã đủ chứng minh rằng Gia Hào yêu con chưa?"

Vậy mà cũng có thể chứng minh sao. Tại sao mẹ cô không nghĩ rằng đó chỉ là cảm xúc nhất thời của Ngô Gia Hào, Trương Thiên Ân tiếp tục hỏi: "Vậy mẹ có từng nghĩ đến hậu quả chưa?"

Đúng vậy, mọi chuyện đều đơn giản như mẹ cô nghĩ. Chuyện gì cũng có cái giá của nó, nếu thật sự chỉ là cảm xúc nhất thời thì sau khi kết hôn Ngô Gia Hào sẽ thấy chán cô và bỏ rơi cô, chẳng phải lúc đó cô sẽ thảm sao. Hoặc nếu anh ta thật sự thích cô nhưng cô lại không đồng ý tiến đến với anh ta thì gia đình anh ta, đặc biệt là Ngô Gia Hào sẽ để yên cho cô và gia đình cô sao.

Đây là mẹ cô đang đẩy cô vào rắc rối chứ không phải làm điều tốt cho cô.

"Ý con là sao?" Mẹ cô hỏi vặn lại.

Nghe như vậy Trương Thiên Ân liền cười về đây bất lực, mẹ cô nói như vậy chắc chắn bà chưa từng nghĩ đến hậu quả của chuyện này. Giờ thì đến bố cô cũng không thể đứng ra giải quyết được vấn đề này nữa rồi. Bởi chuyện này đã được sắp đặt từ trước đó, đồng nghĩa với việc cả hai gia đình đều đồng ý chuyện để cô với Ngô Gia Hào đến với nhau, trong khi cô và bố cô chẳng biết gì cả, anh trai cô lại càng không biết. Như vậy thì còn lý do gì để từ chối đây. Trương Thiên Ân im lặng không nói gì, rồi nhang chóng bước về phòng trước câu hỏi của mẹ cô.

Vào đến phòng, Trương Thiên Ân khóa cửa lại rồi tựa lưng vào cửa dần dần ngồi xuống nền nhà.

Tại sao mẹ lại làm như vậy với cô, âm thầm sắp xếp mọi chuyện, coi như Ngô Gia Hào với cô chưa ai gặp ai, chưa ai biết ai rồi giới thiệu cho hai người quen nhau, giờ thì sự việc đã đi quá xa ngoài sức tưởng tượng của cô.

Ngồi đó cô tự nghĩ: Chỉ vì cứu một đứa bé mà vô tình để chính bản thân mình rơi vào một rắc rối không thể thoát ra được thì thì có đáng không đây.

Chẳng hiểu sao giờ cô lại thấy ghét trẻ con.

Tại sao mọi rắc rối lại cứ ập đến với cô như vậy, lúc đầu thì là Hứa Gia Khánh, giờ lại đến Ngô Gia Hào. Nhưng nếu không có Hứa Gia Khánh thì cô cũng sẽ không chấp nhận quen với Ngô Gia Hào. Cô không thích Ngô Gia Hào, thậm chí cô còn ghét anh ta. Giờ cô rất mệt mỏi, vì hai rắc rối này mà cô đã 5 ngày 5 đêm không ngủ, cô muốn nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuộc lỗi

"Wow. Đây là đâu vậy, cảnh vật ở đây đẹp quá!" Trương Thiên Ân thốt lên trong giấc mơ.

"Đây là hòn đảo thiên đường Santorini ở Hy Lạp, đẹp lắm đúng không?" Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau Trương Thiên Ân, không cần quay lại cô cũng biết đó là Hứa Gia Khánh.

Anh lại xuất hiện trong giấc mơ của cô nữa rồi.

Trương Thiên Ân đứng ngây ra đó, hướng ánh mắt về phía trước trong lòng thì đang run sợ: Làm sao thoát ra khỏi giấc mơ này đây, hôm nay Hứa Gia Khánh tính sẽ làm gì mình đây.

Nhưng điều cô đang lo sợ nhanh chóng biến mất khi Hứa Gia Khánh hỏi: "Em không tò mò khi được đứng ở đây nhưng lại là trong giấc mơ của em sao?"

Trương Thiên Ân quay phắt lại hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì giấc mơ của em là cuộc sống của tôi, vậy nên tôi có thể đi bất cứ nơi đâu mà tôi muốn chỉ cần có em cùng đồng hành."

Giọng nói của anh rất bình thản, không có một chút nào là thể hiện sự tức giận cả.

Trương Thiên Ân mừng thầm: Chắc anh ta đã quên chuyện đó rồi.

Cô không biết thời điểm hiện tại trong giấc mơ này nhưng cô cũng không mấy quan tâm đến điều đó.

Trương Thiên Ân bắt đầu chìm đắm vào cảnh vật ở nơi đây. Vị trí cô đang đứng là một tảng đá cạnh nhà thờ và bên dưới là đại dương mênh mông đang đưa những con sóng đều đều tấp vào bờ tạo nên một thứ âm thanh thật ồn ào và hỗn loạn.

Tất cả các công trình ở Santorini đều được sơn trắng, từ nhà thờ, nhà ở cho đến các khách sạn, tất cả nổi bật trên nền đại dương và bầu trời xanh ngắt nơi đây. Trong cái sự chung đó, mỗi ngôi nhà vẫn có nét quyến rũ riêng với những ô cửa mang chút biến tấu nhẹ hoặc bí hiểm như một mê cung, với những gam màu đỏ, tím, cam, vàng điểm xuyết nhẹ nhàng trên viền cửa, mái hiên, đặc biệt là những ban công nhỏ xinh và lãng mạn vươn mình ra biển.

Phía xa, những căn nhà trên đỉnh Oia xếp lớp cao dần theo hình bậc thang, chênh vênh bên sườn núi tạo nên vẻ đẹp rất đặc trưng cho Santorini.

Trương Thiên Ân đang từ từ thưởng thức khung cảnh của những vách đá hùng vĩ. Không những thế, cảm giác mặt biển đang thấp dần dưới chân quả thật làm cho cô thấy thú vị.

Đúng là một hòn đảo tuyệt đẹp.

Một lát sau, bỗng nhiên cô lại thấy tò mò không biết anh có còn nhớ gì về chuyện giữa cô với Ngô Gia Hào không, nếu anh còn nhớ thì cô muốn nói rõ ràng với anh về vấn đề này, cô không muốn anh lại tiếp tục buộc tội cô như lần trước nữa, mặc dù biết anh buộc tội cô rất vô lý nhưng cô muốn nhân cơ hội này giải thích cho anh nghe, nhưng nếu anh vẫn không tin cô thì cô đành chịu, nên cô thử hỏi thăm dò: "Anh không còn truy cứu chuyện của tôi với Ngô Gia Hào nữa sao?"

Trương Thiên Ân tập trung quan sát từng nét biểu cảm trên gương mặt anh, nhưng chẳng phát hiện được gì cả.

Im lặng hồi lâu, Hứa Gia Khánh mới chậm rãi nói: "Thật ra xem xét kỹ lại vấn đề này thì thực sự tôi đã hiểu lầm em, chẳng qua em là bị mẹ ép buộc, chứ không phải cố ý làm trái ý tôi."

Lúc này Trương Thiên Ân còn đang lo sợ nhưng khi nghe Hứa Gia Khánh nói vậy, cô hùng hổ bước đến trước mặt anh, nói: "Hứa Gia Khánh, anh thật vô lý, chưa xem xét kỹ vấn đề đã buộc tội tôi, thậm chí anh còn không nghe tôi giải thích, anh còn cảnh cáo tôi nữa, bây giờ anh định chuộc lỗi sao đây?" Chỉ vì sợ anh sẽ truy cứu đến vấn đề này mà cô đã 5 ngày 5 đêm không ngủ, giờ thì nhận lại một câu nói không thể chấp nhận nổi của anh, tất nhiên là anh phải chuộc lỗi với cô rồi.

Trương Thiên Ân cứ tiến dần về phía Hứa Gia Khánh, mỗi bước tiến của cô là một bước lùi của anh, cứ thế cho đến khi anh nói: "Đưa em đi ngắm cảnh đẹp, đây chẳng phải tôi đang chuộc tội với em sao?"

Trương Thiên Ân vẫn tiếp tục nói: "Nếu anh không có khả năng này thì sao?"

"Vậy thì em đến đây cắn cổ tôi đi thế là huê." Sau đó anh nhìn cô một lượt từ đầu xuống chân rồi bổ sung thêm: "Mà em thấp như vậy liệu có vươn tới cổ tôi mà cắn không hay để tôi nằm xuống cho em cắn nhé."

Trương Thiên Ân tức lắm nhưng chẳng làm được gì, hậm hực nói: "Hừ, tôi rộng lượng bỏ qua cho anh lần này."

"Tôi xin lỗi, lần này là tôi sai, tôi nhận lỗi với em, nhưng tôi vẫn phải nói trước với em, tuy đây là mẹ em sắp đặt nhưng em cũng không được để cho cảm xúc của mình đi quá xa, em hiểu ý tôi nói chứ." Giọng anh trở nên nghiêm túc hơn.

Trương Thiên Ân lườm anh một cái: "Không cần anh phải nhắc nhở, kể cả không có anh tôi cũng không đòi nào tiến tới với Ngô Gia Hào."

"Vậy thì tốt, nhớ lấy lời em nói hôm nay."

Rồi cả hai đều im lặng, không nói gì thêm, ngồi xuống tảng đá dưới chân, ngắm cảnh nơi đây. Cứ như vậy cho đến khi tiếng chuông báo thức vang lên, kéo cô ra khỏi giấc mơ.

Trương Thiên Ân cảm thấy hơi mất hứng khi đang chìm đắm trong cảnh đẹp thì lại phải thức giấc. Giấc mơ đêm qua đúng là tuyệt thật. Cô và Hứa Gia Khánh cũng đã giải quyết được sự hiểu lầm của anh.

Hôm nay là ngày cô trở về nhà riêng. Tạm biệt bố mẹ và anh trai sau đó cô mới dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Hai tin vui (I)

"Tít tít tít." Là tiếng chuông điện thoại của Trương Thiên Ân, vội lấy điện thoại từ trong túi ra, là cô bạn thân Dương Tuyết Hà gọi, cô liền ấn nút nghe.

"Tuyết Hà, mình đây."

Cô bạn vui vẻ nói: "Thiên Ân mình có hai tin vui muốn nói cho cậu biết." Cô bạn này đã biệt tích từ hôm hai người hẹn nhau đi chơi đến nay, bỗng nhiên hôm nay lại gọi cho cô nói có tin vui làm cô thấy thật tò mò.

"Là tin gì vậy?"

"Mình vừa nghe ngóng được ở một công ty xây dựng đang tuyển thư ký cho tổng giám đốc, chẳng phải trước kia cậu đã học ngành này và muốn có được công việc như vậy sao, mình thấy công ty đó rất tốt nên cậu nhanh nhanh đến phỏng vấn xin việc đi." Trước kia đúng là Trương Thiên Ân đã học ngành này, thành tích cũng rất tốt, nhưng đối với thời buổi bây giờ thành tích tốt như vậy nhưng vẫn rất khó xin việc, nên cô đã chọn làm dân văn phòng, đợi cơ hội, vậy mà cũng đã 2 năm trôi qua kể từ ngày cô ra trường, lần này có thể là vận may chẳng, cơ hội này cô sẽ không thể bỏ lỡ được.

"Tuyệt Hà cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều lắm." Trương Thiên Ân ríu rít cảm ơn.

"Làm gì mà cảm ơn dữ vậy, đây cũng chỉ là mình vô tình biết được thông tin mà thôi." Tuy Tuyệt Hà nói như vậy nhưng cô biết cô bạn này vẫn còn đề tâm đến ước mơ của cô và luôn muốn giúp cô tìm việc.

Ngoài Tuyệt Hà ra cô chẳng còn một người bạn thân nào nữa. Mọi tâm sự và những ước mơ của cô đều kể cho Tuyệt Hà nghe. Bạn cấp ba và thời đại học hầu như đều ra nước ngoài làm ăn chỉ còn một số ít vẫn còn ở lại trong nước nhưng đều ở những nơi rất xa vậy nên chỉ còn lại Tuyệt Hà là người bạn thân nhất với cô. Cô và Tuyệt Hà đã làm bạn từ hồi tiểu học, trung học và cho đến tận bây giờ. Tuy không cùng nhau học đại học nhưng tình bạn của hai người vẫn rất tốt, cũng thật trùng hợp là sau này hai người lại sống cùng một nơi.

Lúc này Tuyệt Hà có nói là hai tin, nhưng chỉ nói hết một tin, vậy là cô tiếp tục hỏi: "Tin thứ 2 mà cậu nói là gì vậy?"

Trương Thiên Ân nghe thấy đầu dây bên kia cô bạn có vẻ hơi ngập ngừng, sau đó mới nghe tiếng trả lời: "Ờm, thì...à...tớ sắp kết hôn rồi."

Trương Thiên Ân nghe thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, nếu cô nhớ không nhầm lần trước hẹn cùng nhau đi chơi, Tuyệt Hà còn nói vẫn đang độc thân, giờ thì dùng một cái lại nói sắp kết hôn: "Cậu sắp kết hôn?" Vì ngạc nhiên quá nên cô chẳng biết phải nói gì chỉ hỏi lại như chưa thể tin vào tai mình.

"Đúng vậy, mình sắp kết hôn rồi." Bây giờ thì Tuyệt Hà có vẻ hào hứng hơn, biết chắc là cô đang rất ngạc nhiên và cũng rất tò mò nên Tuyệt Hà chủ động kể cho cô nghe: "Thật ra mình và anh ấy là tình một đêm." Nghe đến đây Trương Thiên Ân lại càng ngạc nhiên hơn nhưng cố gắng giữ tâm trạng ổn định để nghe Tuyệt Hà kể tiếp.

"Sau 2 ngày mình hẹn cậu đi chơi mình đã gặp anh ấy, hôm đó mình muốn đến bar để giải sầu vì một chút phiền muộn trong công việc muốn rủ cậu đi cùng nhưng hôm đó cậu lại về nhà bố mẹ nên mình đã một mình đến đó, mình uống say khi ra về thì bị một vài tên xấu xa chặn lại, muốn lợi dụng lúc mình say để làm nhục mình nhưng thật may mắn anh ấy đã kịp thời đến cứu mình rồi đưa mình về nhà anh ấy, sáng hôm sau tỉnh dậy thì...mình và anh ấy đã..." Bỗng nhiên Trương Thiên Ân nhảy dựng lên, cắt ngang lời Tuyệt Hà: "Cái gì, anh ta mới là người lợi dụng cậu lúc say thì có, sao cậu ngốc vậy, người ta lợi dụng cậu mà cậu tỏ ra vui như vậy hả?"

Tuyệt Hà chẳng biết phải nói thế nào với cô gái quá nhạy cảm về xã hội như vậy nữa, chưa nghe hết câu chuyện đã nhảy dựng lên như vậy rồi. Tuyệt Hà liền nói rõ hơn cho cô hiểu: "Không phải vậy, mà là mình tự nguyện, sáng hôm đó mình có nhớ mang máng một chút về sự việc tối hôm trước, không phải anh ấy lợi dụng mình mà là mình say quá nên mới...tóm lại là anh ấy chẳng làm gì sai cả, mà anh ấy còn rất chân thành nói sẽ chịu trách nhiệm với mình, nên bọn mình quyết định sẽ tiến tới hôn nhân."

"Như vậy mới được chứ, làm mình cứ tưởng..." Bây giờ Trương Thiên Ân mới thở phào nhẹ nhõm: "Mà anh ta tên gì vậy, khi nào thì cậu tổ chức hôn lễ?" Nghe kể từ nãy mà Tuyệt Hà không hề nói tên của người đó nên cô hỏi.

"Anh ấy tên Đỗ Tuấn Hải, bọn mình dự định một tháng nữa sẽ tổ chức hôn lễ, hôm nay mình chỉ báo trước cho cậu còn ngày cụ thể thì mình sẽ nói sau."

"Hihi, chúng mừng cậu đã tìm được một nửa của đời mình nha." Trương Thiên Ân còn nhiệt tình nói: "Mà tổ chức hôn lễ chắc bận rộn lắm, nếu cần mình giúp gì thì cứ nói."

"Tất nhiên sẽ có phần của cậu rồi." Cô bạn còn bổ sung thêm: "Còn cậu nữa đó, cũng nên tìm một người cùng cậu đi đến hết cuộc đời đi chứ."

Tuyệt Hà nói như vậy làm cho cô nhớ về lần xem mặt được sắp xếp khi về nhà, cô liền đem ngay chuyện đó kể cho Tuyệt Hà nghe, nói với giọng chẳng mấy vui vẻ gì, nhưng cô bạn cười và nói như vậy cũng tốt mà làm cho cô cũng chẳng biết phải nói sao. Sau khi nói tạm biệt cô bạn thân cô liền nghĩ đến sự việc khi cô về nhà, từ ngày đó đến giờ, cô không hề gặp Ngô Gia Hào cũng không thấy mẹ cô gọi điện, làm cô tò mò không biết đây có phải một điều tốt đẹp gì không.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hai tin vui (II)

Hôm nay, Trương Thiên Ân đến công ty xây dựng mà Tuyệt Hà nói để phỏng vấn xin việc. Tối qua cô đã không ngủ cả đêm để tìm hiểu về công ty này và chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn ngày hôm nay, chắc chắn cô phải nắm lấy cơ hội lần này. Công ty này có tên BW, viết tắt của từ Bright Works có nghĩa là sáng bừng những công trình. Ngay cái tên của công ty nghe đã vô cùng trách nhiệm và có nhiệt huyết. BW là một công ty lớn, không những có thị trường ở trong nước mà còn có thị trường ở ngoài nước. Môi trường làm việc ở đây cũng cực kỳ tốt vì thế mà quy định cũng rất nghiêm.

Không ngủ cả một đêm mà Trương Thiên Ân lại không thấy mệt mỏi chút nào, thậm chí tinh thần của cô lại vô cùng tỉnh táo. Có lẽ là do cô sắp đạt được mong ước từ bấy lâu nay của cô.

Cuộc phỏng vấn diễn ra vô cùng tốt đẹp. Không có khó khăn gì đối với Trương Thiên Ân. Lúc đầu cô cứ nghĩ, những công ty lớn như vậy chắc hẳn tuyển nhân viên sẽ có những yêu cầu rất cao và khi phỏng vấn xong sẽ phải chờ thông báo từ công ty, vậy mà điều cô không ngờ tới là người phỏng vấn cô không phải là giám đốc công ty mà là giám đốc phòng nhân sự, chỉ cần trả lời phỏng vấn sơ bộ là xong, cô đã qua vòng phỏng vấn và ngay lập tức được nhận vào công ty, ngày hôm sau cô có thể đến công ty làm việc. Nghe giám đốc trưởng phòng nhân sự nói vậy, Trương Thiên Ân như muốn nhảy lên vì vui mừng, quên luôn những thắc mắc khi này là vì sao phỏng vấn cô không phải là giám đốc mà là giám đốc phòng nhân sự? Vì sao cuộc phỏng vấn lại dễ dàng đến như vậy?

Trương Thiên Ân ra về với một tâm trạng vui mừng đến nỗi quên cả trời đất quên luôn cô đang đi sang đường bên kia, trong khi đó, đường dành cho người đi bộ vẫn đang là đèn đỏ, cô vẫn thản nhiên đi sang không chút để ý.

"Kít." Tiếng phanh xe đến chói tai vang lên. Trương Thiên Ân giật mình trở về trạng thái ban đầu. Vài giây sau cô mới trấn tĩnh lại. Bấy giờ cô mới biết, cô đang đứng giữa dòng xe cô đang nườm nượp xung quanh và cách cô chưa đến một mét có một chiếc ô tô đang dừng ở đó. Cô đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa đúng lúc đường dành cho người đi bộ chuyển xanh, Trương Thiên Ân định bước thật nhanh sang bên đường để tránh chiếc ô tô đó và thoát ra khỏi cảnh tượng nguy hiểm khi này thì từ trong xe một người đàn ông bước xuống rồi gọi tên cô: "Thiên Ân."

Theo phản xạ cô liền quay phát lại, đó là Ngô Gia Hào. Trương Thiên Ân không tỏ ra ngạc nhiên khi gặp Ngô Gia Hào mà còn bày ra bộ mặt chẳng quan tâm. Một lần nữa Trương Thiên Ân định quay đi thì Ngô Gia Hào vội lên tiếng: "Em về nhà sao, để anh đưa em về."

Trương Thiên Ân buông một câu rất ngắn gọn và rất lạnh lùng: "Không cần." Sau đó cô chạy vụt. Ngô Gia Hào không đi ngay mà đứng đó nhìn theo bóng dáng cô khuất dần. Ánh mắt đó rất thần bí không rõ là đang buồn vì bị cô từ chối hay đang phẫn nộ vì hành động đó của cô.

Tâm trạng đang vui mừng của cô sau khi gặp Ngô Gia Hào thì trở nên bức tức và phẫn nộ. Cô coi Ngô Gia Hào như một kẻ phá đám. Nhưng mọi bức tức và phẫn nộ đều tan biến khi Tuyết Hà gọi điện thoại cho cô. Tuyết Hà chưa kịp lên tiếng Trương Thiên Ân đã vui vẻ nói: "Tuyết Hà, cuộc phỏng vấn rất thành công, mình được tuyển vào công ty đó rồi, cảm ơn cậu rất nhiều."

Trong điện thoại, Tuyết Hà cũng đã nghe được giọng nói vui mừng của cô, không ngờ cô lại vui như vậy, Tuyết Hà cũng thấy vui theo: "Chúc mừng cậu đã có được công việc như ý muốn."

"Cậu rảnh không tối nay chúng mình cùng đi ăn nhé, ăn mừng vì chuyện này, à, cậu dẫn theo chồng tương lai của cậu cùng đi nữa nhé, chúng ta cùng ăn mừng hai tin vui này." Trương Thiên Ân sợ Tuyết Hà sẽ từ chối nên không để cô ấy có cơ hội lên tiếng mà tắt máy ngay lập tức.

Sau đó Trương Thiên Ân liền nhắn tin nói địa điểm và thời gian cho Tuyết Hà.

Đến tối, đúng giờ hẹn, Trương Thiên Ân đến nhà hàng đã hẹn, đợi khoảng 15 phút Tuyết Hà mới đến, bên cạnh có dẫn theo một người đàn ông, cô đã đoán được ngay đó là ai.

Tuyết Hà dẫn theo chồng tương lai bước về phía bàn có Trương Thiên Ân. Người đàn ông đó rất chu đáo, còn kéo ghế cho Tuyết Hà ngồi xuống. Nhìn cảnh đó mà cô thấy ngỡ ngàng. Khi người đó ngồi xuống phía đối diện, cô mới nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông này, càng nhìn cô càng thấy quen quen, nếu cô nhớ không nhầm thì đã gặp người này rồi, nhưng không nhớ đây là ai.

"Cậu đợi mình lâu chưa, xin lỗi nha vì tắc đường nên..." Chưa kịp Tuyết Hà nói hết Trương Thiên Ân đã ngắt lời: "Không sao, không sao, cậu mau giới thiệu người bên cạnh cậu cho mình biết đi." Trương Thiên Ân với vẻ rất hào hứng.

Người đó tự giới thiệu: "Xin chào, tôi là Đỗ Tuấn Hải, bạn trai của Tuyết Hà, rất vui khi được gặp cô."

"Chúng ta đã từng gặp nhau rồi đúng vậy không?" Vì không nén nổi tò mò nên cô liền buột miệng hỏi, quên luôn chào hỏi người ta.

"Đúng vậy, chúng ta đã gặp nhau hồi sáng, tôi chính là người phỏng vấn cô." Đỗ Tuấn Hải trả lời như đã đoán trước cô sẽ hỏi câu này, còn bổ sung thêm "Tôi chính là giám đốc phòng nhân sự."

Trương Thiên Ân vô cùng ngạc nhiên, không ngờ bạn trai của Tuyết Hà lại là giám đốc phòng nhân sự của công ty đó.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Anh ấy thật đẹp

"Thiên Ân, anh ấy chính là giám đốc phòng nhân sự của công ty đó, mình biết được thông tin tuyển thư ký cũng là anh ấy nói cho mình biết." Tuyết Hà lên tiếng trước sự ngạc nhiên của Trương Thiên Ân.

Trên đời này đúng là có nhiều chuyện trùng hợp thật đó: Trương Thiên Ân thầm nghĩ.

"Vậy sao, mình không ngờ luôn đó, chưa vào công ty làm việc mà mình đã quen được giám đốc phòng nhân sự, đúng làm may mắn quá mà, mình có nên cảm ơn sự xuất hiện của chồng tương lai của cậu không đây." Trương Thiên Ân vui vẻ nói, không quên trêu chọc Tuyết Hà một chút.

Nghe Trương Thiên Ân nói như vậy, Đỗ Tuấn Hải mỉm cười và còn giới thiệu chi tiết về công ty đó cho Trương Thiên Ân nghe. BW không phải công ty mà là cả một tập đoàn lớn, đảm nhiệm tất cả từ thiết kế công trình, giám sát đến khảo sát công trình mà Tập đoàn tham gia xây dựng.

Đỗ Tuấn Hải còn giới thiệu nhiều hơn nữa, quy mô của Tập đoàn này đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng của Trương Thiên Ân. Không ngờ cô lại được nhận vào một Tập đoàn lớn mạnh như vậy và còn đảm nhiệm chức vụ thư ký của Tổng giám đốc. Đây đúng là phúc phận của cô mà, nhưng thay vào đó là cô phải hoàn thành và xử lý công việc thật tốt.

Sau đó, Trương Thiên Ân liền đổi chủ đề: "Nói về chuyện của hai người đi, hai người định tổ chức đám cưới ở đâu vậy?"

Tuyết Hà và Tuấn Hải không hẹn mà cùng đồng thanh nói: "Ở bãi biển."

Hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi Tuyết Hà liền nói tiếp: "Mình định tổ chức ở một nhà thờ nào đó cạnh bãi biển nhưng ở đây không có."

Nghe Tuyết Hà nói như vậy, Trương Thiên Ân liền nhớ đến hòn đảo thiên đường ở Hy Lạp mà cô đã từng đặt chân đến trong mơ, ở đó có nhà thờ, có bãi biển bao la rộng lớn, có cả những câu truyện thần thoại, nếu đám cưới được tổ chức ở đây thì thật là tuyệt vời, nhưng có lẽ đây sẽ chỉ là điều ước không bao giờ có thật.

"Có sao đâu, ở bãi biển cũng rất đẹp mà, đám cưới dưới ánh sáng lung linh của bình minh và khung cảnh lãng mạn của ánh hoàng hôn, chẳng phải rất lãng mạn và sang trọng sao..." Trương Thiên Ân cứ thao thao bất tuyệt đám cưới ở trên bãi biển trong khi trong đầu cô đang hiện lên hình ảnh của hòn đảo thiên đường.

Trương Thiên Ân còn nói: "Mình sẽ nhiệt tình giúp hai người về phần chuẩn bị cho hôn lễ."

Ba người còn nói rất nhiều về việc chuẩn bị hôn lễ.

Sau khi tạm biệt Tuyết Hà và Đỗ Tuấn Hải, Trương Thiên Ân liền về nhà, bước đi trên con phố đã lên đèn, tâm trạng của Trương Thiên Ân càng trở nên vui vẻ hơn. Mong ước bấy lâu nay của cô giờ đã thành hiện thực rồi.

Chợt cô nhớ đến bố mẹ, rút điện thoại từ trong túi ra định gọi thông báo cho bố mẹ cô biết về việc cô đã tìm được việc thì một dãy các cuộc gọi nhớ hiện lên trên màn hình điện thoại, đều là mẹ cô gọi, vì để điện thoại ở chế độ yên lặng nên cô không biết, cô liền nhấn gọi lại, khi mẹ cô vừa bắt máy cô liền nói: "Mẹ, mẹ gọi cho con có việc gì sao?"

"Sao con không nghe điện thoại vậy, mẹ nghe Gia Hào nói, sáng nay đến văn phòng của con nhưng nhân viên nói con đã nghỉ việc ở đó rồi, tại sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?" Mẹ cô lo lắng hỏi.

Không cần biết lý do anh ta đến đó làm gì, Trương Thiên Ân vui vẻ nói: "Mẹ à, con đã tìm được một công việc mới rồi, đó là một tập đoàn lớn, con đảm nhiệm chức vụ thư ký của giám đốc."

"Dù vậy thì cũng phải nghe điện thoại của mẹ chứ, làm mẹ lo chết đi được, giờ thì tốt rồi, công việc của con đã ổn thỏa rồi, vậy cũng nên tính đến chuyện tình cảm rồi chứ."

"Mẹ à, bây giờ cũng đã muộn rồi đó, mẹ nên ngủ sớm đi, con tắt máy đây." Sau đó cô lập tức tắt điện thoại, nếu cứ tiếp tục nói thì chắc vấn đề này không biết sẽ đi đến đâu.

Về đến phòng, cô gieo mình xuống chiếc giường êm ái, chìm vào giấc mơ, cô đang tò mò muốn biết, liệu Hứa Gia Khánh có đưa cô đi ngắm cảnh như lần trước không.

Trong mơ, Trương Thiên Ân đang đứng giữa một khung cảnh tràn ngập một màu vàng cam lóng lánh dịu dàng. Sắc màu ấn tượng của rừng thu với những con đường êm ái ngập tràn lá vàng. Thật không ngờ, Hứa Gia Khánh lại đưa cô đến rừng lá phong ở Canada.

Không gian nơi đây thật yên tĩnh, chỉ có tiếng xào xạc của lá phong. Hứa Gia Khánh đang ngồi tựa lưng vào một gốc cây phong, mắt nhắm nghiền nhìn có vẻ như đang say giấc.

Nhưng chẳng hiểu sao, Trương Thiên Ân lại thần người khi nhìn thấy hình ảnh anh như vậy, thật ung dung và bình thản. Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều người ngồi như vậy, nhưng cô đều thấy hình ảnh này ở những con người âu lo và phiền muộn. Còn ở anh thì khác hoàn toàn, ở anh lại toát lên một vẻ đẹp kỳ lạ làm cho cô cũng phải ngắm nhìn. Nhưng anh như vậy làm cho cô thấy có một cảm giác gì đó rất xa lạ, khác với những lần gặp trước đó.

Hôm nay anh thật đẹp, cái dáng ngồi rất lãng tử, một chân co, một chân duỗi, một tay buông thõng, một tay đặt lên đầu gối. Trương Thiên Ân khẽ tiến về phía anh, nhưng có lẽ anh không hề biết, gương mặt ấy vẫn đang say giấc.

Hàng tóc mái của anh rủ xuống che đi phần trán cao làm cho anh thật quyến rũ, đôi môi mỏng gợi cảm giờ đang mỉm lại. Trương Thiên Ân thầm nghĩ: Nếu anh xuất hiện trước công chúng thì có lẽ đến cả nam lẫn nữ đều phải xiêu lòng hoặc ghen tỵ trước vẻ đẹp của anh. Sắc màu nơi đây cộng với vẻ đẹp

hiện tại của anh đúng là tạo nên một bức tranh thật thơ mộng và tuyệt vời.

"Em đang nhìn gì vậy?" Chẳng biết Hứa Gia Khánh đã tỉnh dậy từ khi nào, đột nhiên anh lên tiếng làm cho cô giật nảy người.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tránh xa đàn ông ra cho tôi

Giả vờ nhìn ngó xung quanh cô buông một câu: "Tôi đang ngắm cảnh."

"Ngắm cảnh hay là ngắm tôi?" Hứa Gia Khánh đứng dậy, tiến sát về phía Trương Thiên Ân.

"Ai...ai...thèm ngắm anh chứ." Trương Thiên Ân luống cuống đẩy anh ra rồi quay lưng về phía anh.

"Chắc một đêm không ngủ nên em thấy nhớ khuôn mặt của tôi, nhân lúc tôi ngủ nên mới ngắm tôi đúng không, ngắm đến chảy cả nước miếng ra ngoài rồi mà em còn chối." Hứa Gia Khánh lên tiếng trêu chọc.

Trương Thiên Ân tưởng thật đưa tay lên lau lau xung quanh miệng rồi quay lại nói: "Làm gì có, anh ảo tưởng nhiều quá rồi đó."

"Không có sao em lại vội vàng lau miệng vậy?"

"Anh...hừ." Cô quay mặt ra chỗ khác không nhìn anh nữa.

"Nghe nói, em vừa được tuyển vào một tập đoàn lớn làm việc đúng không?" Hứa Gia Khánh chuyển chủ đề.

Trương Thiên Ân phì cười vì câu "nghe nói" của anh. Cô thầm nghĩ: Anh bây giờ như vậy mà ngoài tôi ra vẫn có người nói chuyện được với anh sao, nếu tôi không ngủ có lẽ anh thành người tự kỷ cũng nên.

"Đúng vậy." Trương Thiên Ân quay lại nhìn Hứa Gia Khánh với gương mặt kiêu ngạo nói.

Nếu anh đã nói như vậy thì chắc cũng đã biết chức vụ của cô trong tập đoàn rồi.

"Đối với một tập đoàn lớn như vậy, công việc của em không đơn giản chút nào đâu, nếu có khó khăn hay thắc mắc gì em có thể hỏi tôi." Hứa Gia Khánh nói với giọng vô cùng nghiêm túc, giống như đang bàn công việc vậy.

"Hả." Trương Thiên Ân như không hiểu những lời Hứa Gia Khánh nói.

"Tôi rất rành về lĩnh vực xây dựng." Hứa Gia Khánh giải thích ngắn gọn cho cô nghe.

Nghe Hứa Gia Khánh nói vậy, Trương Thiên Ân mắt sáng bừng lên, cô có thể hỏi anh về chuyện công việc ngay cả khi cô đang trong giấc mơ đúng là thú vị thật đó. Nhưng sao anh lại tốt vậy, tự nhiên ngỏ lời muốn giúp cô trong công việc, liệu sau đó có phải là một điều kiện gì không đây.

"Nhưng với điều kiện." Hứa Gia Khánh làm ra vẻ như đang đắn đo nghĩ điều kiện, anh tiến gần hơn về phía cô, khoanh tay trước ngực rồi đưa một tay vuốt vuốt cằm, như nhớ ra điều gì đó, anh liền đứng thẳng đút hai tay vào túi quần, ghé sát tai cô: "Vẫn như trước, tránh xa đàn ông ra cho tôi."

Câu nói của anh thật nhẹ nhàng, nhưng đó như một mệnh lệnh không thể làm trái. Theo bản năng, cô lùi về phía sau một bước: "Tôi chưa từng làm trái, nhưng anh thì có rồi đó."

Hứa Gia Khánh mỉm cười: "Đó chỉ là hiểu lầm."

Bỗng cô thấy tò mò về bản thân, gia đình của anh, không biết trước kia anh là người như thế nào. Anh cũng đã ở trong giấc mơ của cô gần 1 tháng mà cô chẳng biết gì về gia thế của anh, thêm nữa là anh xảy ra tai nạn như vậy không biết người nhà anh sẽ ra sao, cô liền hỏi: "Anh có thấy nhớ gia đình không...à ý tôi là, anh xảy ra chuyện như vậy, chắc gia đình anh đau lòng lắm, có thể nói về gia đình anh cho tôi nghe không, nếu có thể, tôi sẽ thông báo cho họ biết anh vẫn còn sống..."

"Gia đình tôi sao, có bố, có mẹ, có một người em trai." Ngẫm nghĩ một lát, anh nói tiếp: "Hết rồi."

Cái gì vậy, đúng là không thể hiểu nổi người đàn ông đang đứng trước mặt cô mà, cô muốn anh nói về gia đình của anh, cụ thể là nơi ở mà họ đang sống, vậy mà anh lại kể các thành viên trong gia đình anh, đây là cách anh nói về gia đình của anh sao, cô kiên nhẫn hỏi tiếp: "Bây giờ họ đang ở đâu, làm gì?"

"Làm sao tôi biết được?" Hứa Gia Khánh thản nhiên đáp.

Trước kia, Hứa Gia Khánh nói, nhất cử nhất động của cô, anh đều nắm rõ, vậy mà hỏi về gia đình anh thì anh lại không biết gì cả, kẻ ngốc nào sẽ tin lời anh đây: "Nói về gia đình anh trước khi xảy ra tai nạn có được không?"

"Gia đình tôi, chẳng có gì để nói cả." Ngẫm nghĩ một lát, anh nói tiếp: "Sau này em cũng đừng đề cập đến chuyện này làm gì, chẳng có gì thú vị đâu."

Tại sao nói về gia đình anh, anh lại có những lời lẽ như vậy, Trương Thiên Ân có lòng tốt muốn cho gia đình anh biết tin tức của anh chứ đâu phải bởi mớ chuyện riêng tư của anh đâu, nhưng anh lại nói như vậy thì cô cũng bó tay.

Hứa Gia Khánh không coi chuyện đó quan trọng thì cô không có lý do gì để quan tâm nữa. Nhìn sang anh, thấy anh lại ngồi xuống dựa vào gốc cây lúc này với khuôn mặt có chút buồn chán, ít nhiều cô cảm thấy, có lẽ vì cô hỏi về gia đình anh nên anh mới như vậy. Có lẽ anh với gia đình có mâu thuẫn gì đó.

Trương Thiên Ân nhìn con đường dài được rải đầy lá phong rồi lại nhìn Hứa Gia Khánh. Cô từng nghe mọi người nói, những người đến rừng lá phong chủ yếu là để thưởng thức khung cảnh và giờ tay đón lấy những chiếc lá phong rụng xuống, chỉ như vậy thôi đã rất có ý nghĩa rồi. Nhưng cô với anh bây giờ thì sao, một tâm trạng ngắm cảnh cũng không có. Một người thì suy tư, một người thì buồn chán. Khác hoàn toàn với khung cảnh đẹp để sáng bừng ở nơi đây.

Lúc đầu cô rất háo hức trước những khung cảnh đẹp, nhưng bây giờ, phải chăng cô đã tự phá hỏng tâm trạng đó.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tổng giám đốc không xuất hiện

Dưới ánh nắng ban mai dịu nhẹ của mùa thu, Trương Thiên Ân diện một chiếc áo sơ mi tay bông, sơ vin với chân váy đính hạt, trông cô đứng chuẩn một nhân viên văn phòng. Đồng hồ đã điểm 7 giờ sáng, một chiếc xe buýt đỗ dưới trạm dừng, Trương Thiên Ân bước lên xe, ngồi vào chiếc ghế cuối cùng của xe buýt cô dở tập tài liệu mà Đỗ Tuấn Hải đưa cho cô ngày cô đến phỏng vấn xin việc. Đó đều là những điều khoản và quy định của nhân viên làm trong tập đoàn.

Nhớ lại trước kia, khi Trương Thiên Ân còn làm ở văn phòng, mặc dù quy định rất khắt khe nhưng công việc rất nhàn rỗi, trong giờ làm việc vẫn lướt web, hay làm những thứ vặt vãnh tính gì đó, cuối tuần cô vẫn có thể thả ga mua sắm, đi ăn đi chơi cùng với cô bạn Tuyết Hà.

Nhưng bây giờ, cô phải thật nghiêm túc trong công việc, có lẽ sẽ không còn rảnh dỗi như vậy và điều đó cũng làm cô cảm thấy thích thú. Từ lâu cô đã thích cái cảm giác đắm mình vào công việc. Bây giờ cô cũng đã được như ý muốn rồi.

Vừa bước vào đại sảnh của công ty, bỗng phía sau có tiếng ai đó gọi cô: "Trương Thiên Ân."

Trương Thiên Ân ngoái đầu lại, hóa ra đó là Đỗ Tuấn Hải, Đỗ Tuấn Hải bước gài về phía cô: "Cô đến sớm vậy sao, bây giờ vẫn chưa phải là giờ làm việc của cô mà."

Trương Thiên Ân mỉm cười nói: "Ngày đầu tiên đi làm mà, tôi cũng phải nguyên tắc một chút chứ."

"Bây giờ vẫn còn sớm, vậy để tôi dẫn cô đi một vòng công ty nhé." Đỗ Tuấn Hải hướng về phía thang máy.

"Vây phiền anh."

8 giờ sáng, công ty mới bắt đầu làm việc, bây giờ đã 7 giờ 30 phút vậy là cô có 30 phút để đi khắp công ty.

Đỗ Tuấn Hải dẫn Trương Thiên Ân đến phòng làm việc của cô trước, căn phòng không rộng lắm, có một chiếc bàn làm việc và một cái giá sách để tài liệu, căn phòng này bày trí khá đơn giản, không chút cầu kỳ. Trương Thiên Ân bất giác nhìn về phía tấm kính màu đen đối diện bàn làm việc của cô: "Ồ đó?... " Cô nghiêng đầu hỏi Đỗ Tuấn Hải.

"À, đằng sau tấm kính đó là phòng làm việc của Tổng giám đốc, ở phòng cô không thể nhìn thấy gì ở bên đó, nhưng ngược lại Tổng giám đốc có thể nhìn thấy cô qua tấm kính đó."

Trương Thiên Ân gật gật đầu, cô liếc nhìn tấm kính đó thăm nghĩ: Có cần làm quá như vậy không.

Sau khi đi một vòng công ty, thì đã là 7 giờ 50 phút, các nhân viên đã đến đông đủ, Đỗ Tuấn Hải dẫn cô về phía phòng chờ Chủ tịch: "Lát nữa Chủ tịch sẽ giới thiệu cô với tất cả nhân viên trong công ty, cô nhớ phải giữ hình tượng thật tốt đó."

"Tôi biết."

Chủ tịch giới thiệu cô với tất cả mọi người. Nhưng một điều kỳ lạ là cô không hề biết Tổng giám đốc của công ty là ai, vì từ đầu đến cuối Tổng giám đốc

không xuất hiện. Sau khi giới thiệu xong, Chủ tịch nói muốn gặp riêng cô. Vào phòng Chủ tịch, cô chưa kịp nói gì thì trợ lý đã đưa cho cô một xấp tài liệu: "Đây là công việc cần cô xử lý ngày hôm nay."

Chủ tịch nói: "Tập đoàn này cần nhất là uy tín và chất lượng làm việc của các nhân viên, kể cả là đơn vị nhỏ nhất, chắc cô cũng đã đọc quy định mà Tập đoàn đề ra, tôi mong cô sẽ không mắc bất cứ sai lầm gì."

"Vâng, tôi biết, thưa chủ tịch."

"Được rồi, cô đi làm việc đi."

Ôm tập tài liệu về phòng làm việc mà trong đầu cô không biết bao nhiêu là điều thắc mắc, người phỏng vấn cô không phải Tổng giám đốc, người giới thiệu cô không phải Tổng giám đốc, người giao công việc cho cô cũng không phải Tổng giám đốc, vậy là sao?

Lúc này cô cũng không thấy Tổng giám đốc xuất hiện mà chỉ có Chủ tịch và Phó giám đốc, cùng các cổ đông và nhân viên.

Thật lạ quá mà.

Có lẽ ngày làm việc đầu tiên của cô sẽ là một ngày bận rộn đây. Trương Thiên Ân nhìn những nhân viên đi đi lại lại trong công ty như đang rất bận rộn và gấp gáp. Sắc mặt ai cũng thấy rất căng thẳng, chắc hẳn công ty đang có dự án lớn hay gặp phải vấn đề gì đó.

Những chuyện đó Trương Thiên Ân tạm gác lại để xử lý xấp tài liệu mà Chủ tịch giao cho, khi tan làm cô sẽ hỏi Đỗ Tuấn Hải sau.

Dở từng tài liệu ra xem, hầu như phía cuối tài liệu nào cũng cần có chữ ký của Tổng giám đốc, Trương Thiên Ân nhìn về phía tấm kính đen si đối diện bàn làm việc của cô, tự đặt câu hỏi: Không biết bên đó có Tổng giám đốc không?

Xử lý xong mấy tài liệu cần chữ ký cô liền mang ngay qua phòng Tổng giám đốc, vừa mở cửa phòng thì một tiếng nói chua chát vang lên: "Ai cho cô tự ý vào đây, cô không có phép lịch sự sao, vào phòng mà không chịu gõ cửa."

Chưa kịp định thần lại, cánh cửa đã bị người bên trong đóng cái rầm, Trương Thiên Ân mở to mắt nhìn cánh cửa đóng lại, trước khi vào cô đã gõ cửa ba lần rồi mà.

Ngay sau đó, người bên trong mở cửa nói với giọng khinh khinh: "Giờ thì cô có thể vào rồi đó." Người đó quay người bước đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Rắc rối

Trương Thiên Ân nhìn người phụ nữ bước ra từ phòng giám đốc với vẻ hoài nghi. Đó là một cô lao công, nhưng tại sao lại có thái độ dửng dưng như vậy. Đột nhiên cô lao công đó đứng khựng lại, như nhận ra điều gì đó, quay lại nói với cô: "Cô kia." Cô lao công tiến gần hơn về phía Trương Thiên Ân: "Hình như tôi chưa từng gặp cô thì phải, cô là ai vậy, tại sao lại tùy tiện vào phòng của Tổng giám đốc như vậy."

Trương Thiên Ân nhần mặt, không hiểu người này có ý gì, hồi sáng chẳng phải Chủ tịch đã giới thiệu cô với tất cả các nhân viên trong công ty rồi sao: "Tôi là thư ký mới của Tổng giám đốc." Trương Thiên Ân giải thích ngắn gọn.

Cô lao công đó nhìn chằm chằm Trương Thiên Ân như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó chẳng nói gì nữa mà quay người bỏ đi.

Trương Thiên Ân nhìn theo cô lao công mà cảm thấy thật nực cười, bản thân cô là thư ký mà phải đi giải thích với một cô lao công để vào phòng Tổng giám đốc sao, cô lắc đầu thở dài, khẽ nói: "Coi như ngày đầu tiên đi làm chẳng có gì tốt đẹp."

Trương Thiên Ân ôm xấp tài liệu bước vào phòng, hướng về phía bàn làm việc nhưng không thấy có ai cả, cô liền đi vòng quanh phòng làm việc để tìm Tổng giám đốc. Căn phòng rộng như một căn hộ vậy, ngoài bàn làm việc, một bộ sofa còn có một phòng nghỉ và một phòng vệ sinh. Phía sau bàn làm việc có một chiếc tủ bằng gỗ khá lớn, bên trong đựng rất nhiều tài liệu. Căn phòng trang trí không cầu kỳ nhưng sao vẫn thấy được vẻ sang trọng của căn phòng có lẽ là bởi những thứ bóng loáng nhất trong căn phòng đều là màu đen.

Đi khắp căn phòng cũng không tìm được người, Trương Thiên Ân đành ôm tập tài liệu đi ra ngoài. Lúc đóng cửa phòng lại Trương Thiên Ân vô tình nhìn thấy góc bên trái bàn làm việc có treo một chiếc rèm cửa, nhưng bức tường đó giáp phòng làm việc của cô mà, làm sao ở đó lại có cửa sổ được chứ. Trương Thiên Ân bước đến kéo chiếc rèm cửa ra. Hóa ra đó chính là tấm kính một chiều mà Đỗ Tuấn Hải đã nói với cô, đúng như Đỗ Tuấn Hải nói, qua tấm kính này có thể nhìn thấy rất rõ bên trong phòng làm việc của cô. Cô gõ gõ lên tấm kính: "Giá như mình có thể đập vỡ nó thì tốt biết mấy, cảm giác bị người khác giám sát thật khó chịu mà." Không đề ý đến tấm kính đó nữa, Trương Thiên Ân liền ra khỏi căn phòng.

"Tít tít tít." Điện thoại của Trương Thiên Ân đổ chuông, rút điện thoại ra, chưa kịp nghe máy thì đột nhiên cô đâm sầm vào một người, tài liệu trên tay cô rơi là tả xuồng đất, chiếc điện thoại cũng rơi xuồng. Trương Thiên Ân luống cuống, rồi rít xin lỗi: "Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi xin lỗi." Rồi cúi xuồng

nhặt tài liệu. Điện thoại của cô cũng đã tắt chuông, Trương Thiên Ân chỉ nhặt lên bỏ vào túi không quan tâm đến người gọi đến là ai.

Cô cứ tưởng sau đó người đó sẽ dời đi, ai dè vẫn đứng đó, cô cắn cắn môi thầm nghĩ: Không lẽ đứng đó để hỏi tôi mình sao? Khi Trương Thiên Ân nhặt xong tài liệu, đứng lên, về ngạc nhiên chợt hiện lên mặt cô rồi nhanh chóng biến mất. Người mà cô vừa đụng phải lại chính là Phó giám đốc. Trương Thiên Ân kính cẩn cúi đầu: "Chào Phó tổng giám đốc, vừa rồi tôi xin lỗi, do tôi không chú ý, nên..."

Chưa để cô nói hết, Phó tổng giám đốc đã chỉ tay về phía phòng cô vừa bước ra: "Cô vừa từ phòng đó đi ra sao?"

"Đúng vậy, có một số tài liệu tôi đã xử lý xong, nhưng cần chữ ký của giám đốc."

"Quên nói với cô, Tổng giám đốc tạm thời đi vắng nên cô mang đến phòng tôi là được rồi." Giọng nói chẳng mang chút biểu cảm nào vang lên, làm cô chẳng suy nghĩ được gì mà mang tài liệu đến thẳng Phòng phó tổng giám đốc.

"Đây là những tài liệu cần chữ ký." Trương Thiên Ân đặt xấp tài liệu lên mặt bàn.

"Được, cứ để đó, lát nữa tôi sẽ xem"

"Vâng, thưa Phó tổng." Cô định rời đi nhưng lại bị Phó giám đốc gọi lại: "Khoan đã."

Trương Thiên Ân mỉm cười nói: "Phó tổng còn có việc gì sao?"

"Tôi nay có một buổi tiệc cần tôi đến tham dự, nhưng tôi chưa tìm được một người nào thích hợp để đi cùng."

Trương Thiên Ân có một chút hiểu biết về những buổi tiệc tùng như vậy, thường thì các ông sếp khi đi dự tiệc thường dẫn theo thư ký hoặc vợ, một phần là để làm việc hiệu quả hơn, một phần là để có đôi có cặp.

Trương Thiên Ân cảm thấy vấn đề này chẳng khó chút nào, cô liền nói: "Thư ký..."

Cô định nói "Thư ký của anh đi cùng là thích hợp nhất" Thì đã bị anh ta cướp lời: "Nếu vấn đề đơn giản vậy tôi đã không phải nhờ đến cô."

"Ý của Phó tổng là?... " Trương Thiên Ân hỏi về thăm dò.

"Tôi cần cô cùng tôi đến buổi tiệc tối nay." Câu nói như một mệnh lệnh, khiến cho đôi phương không thể từ chối.

Trương Thiên Ân biết, bây giờ cô từ chối cũng vô ích nhưng cô vẫn thử: "Xin lỗi, tôi..."

"Tài liệu cần chữ ký của tôi." Anh ta quắc ánh mắt về phía Trương Thiên Ân, cô biết ý anh ta, bây giờ không có Tổng giám đốc ở đây, nên tài liệu Phó giám đốc sẽ thay mặt ký, nếu cô không có chữ ký, coi như chưa làm xong việc. Cô bắt buộc phải nhận lời đi cùng Phó giám đốc.

Trương Thiên Ân không biết phải làm sao ngoài việc gật đầu đồng ý. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao lúc Chủ tịch giới thiệu cô, Phó tổng giám đốc lại nhìn chằm chằm về phía cô, giờ cô đã hiểu, tại sao lúc này lại gặp Phó tổng giám đốc ở gần phòng làm việc của cô. Ra khỏi phòng cô lại thờ dài, không biết Hứa Gia Khánh sẽ lại nghĩ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Phó tổng không phải người cô có thể động vào

Bước ra khỏi phòng với vẻ bức dọc, Trương Thiên Ân nghiêng răng nghiêng lợi dán mắt vào cánh cửa đã đóng kín, cô rất muốn đá vào cánh cửa cho bở tức nhưng cô lại không thể làm như vậy. Trương Thiên Ân hậm hực bước thẳng về phòng làm việc. Bây giờ đã đến giờ nghỉ trưa, các nhân viên có thể nghỉ ngơi và đi ăn trưa ở căn tin của công ty. Nhưng Trương Thiên Ân lại ngồi trong phòng làm việc xử lý những tài liệu còn lại trong tâm trạng chỉ cần ai đó xuất hiện cô sẽ giết chết kẻ đó.

"Cốc cốc cốc" Có người đến gõ cửa phòng cô, Trương Thiên Ân chưa nói gì, người bên ngoài đã đẩy cửa bước vào. Đỗ Tuấn Hải giờ tay nhìn chiếc đồng hồ ở cổ tay trái rồi nhìn về phía Trương Thiên Ân: "Ngày đầu tiên đi làm mà biểu hiện của cô tốt thật, đến giờ nghỉ trưa rồi mà vẫn ngồi xử lý tài liệu, cô không định đi ăn trưa sao?"

Trương Thiên Ân đặt chiếc bút trên tay xuống bàn, thờ dài một nhìn chằm chằm Đỗ Tuấn Hải, nếu không phải là anh ta mà là nhân viên khác đến tìm cô chắc cô đã nổi đóa lên rồi.

Đỗ Tuấn Hải thấy biểu hiện của cô như vậy liền hỏi: "Cô...làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Trương Thiên Ân vất chéo chân, dựa hẳn vào chiếc ghế, khoanh tay trước ngực nhìn Đỗ Tuấn Hải: "Tổng giám đốc không đến công ty sao? Tại sao từ

sáng đến giờ tôi không hề thấy giám đốc xuất hiện?"

Đỗ Tuấn Hải có chút lúng túng, dường như không biết trả lời như thế nào, giống như Trương Thiên Ân đang hỏi một câu rất khó trả lời vậy. Nhưng Trương Thiên Ân lại không để ý đến biểu hiện đó của Đỗ Tuấn Hải, thấy Đỗ Tuấn Hải im lặng cô cau mày lại, hỏi: "Anh cũng không biết sao?"

"À...quên nói với cô, Tổng giám đốc ra nước ngoài xử lý công việc nên thời gian này giám đốc tạm thời vắng mặt."

"Nhưng tôi cần chữ ký của giám đốc."

"Nếu vậy thì cô hãy chuyển tài liệu đến phòng của Phó tổng giám đốc, bây giờ Phó tổng sẽ là người thay mặt giám đốc ký tên và xét duyệt mọi tài liệu mà cô đã xử lý xong."

"Tôi gặp rắc rối rồi." Trương Thiên Ân nhìn Đỗ Tuấn Hải vẻ cầu cứu.

"Rắc rối?" Đỗ Tuấn Hải với khuôn mặt không hiểu chuyện gì đã xảy ra: "Xuống căn tin trước rồi nói." Trương Thiên Ân gật gù gật đầu cùng đi với Đỗ Tuấn Hải.

Xuống căn tin hai người gọi hai phần cơm, vừa ngồi xuống bàn Đỗ Tuấn Hải liền hỏi: "Cô đã làm sai gì sao?"

"Anh đã làm việc ở đây bao lâu rồi?"

Đỗ Tuấn Hải trả lời: "6 tháng." Nhìn cô hỏi: "Cô gặp rắc rối gì rồi, mau nói đi."

"Lúc này tôi gặp Phó tổng, anh ta yêu cầu tôi tối nay phải cùng anh ta đi dự một bữa tiệc." Cô nói với giọng bức bối: "Phó tổng của anh là người như thế nào vậy? Anh ta đối với những nhân viên mới đều như vậy sao?"

Đỗ Tuấn Hải đảo mắt nhìn xung quanh, ra hiệu cho cô đừng lớn tiếng, Trương Thiên Ân không hiểu tại sao Đỗ Tuấn Hải lại như vậy: "Anh sợ đến tai Phó tổng sao?"

"Đúng, Phó tổng không phải người chúng ta có thể dây vào đâu, nếu anh ta đã có yêu cầu như vậy thì tốt nhất cô nên chấp thuận, xin lỗi tôi không thể giúp gì được cho cô." Đỗ Tuấn Hải nói với giọng vô cùng nghiêm túc.

Trương Thiên Ân với khuôn mặt không thể hiểu nổi, cô thờ dãi chống tay lên cằm vẻ bất lực: "Ý anh là sao?"

Đỗ Tuấn Hải có vẻ thận trọng nói: "6 tháng trước, khi tôi vừa mới đến đây làm việc, lúc đó cũng có một cô nhân viên nữ mới đến, cô gái đó là kế toán của công ty, không ngờ Phó tổng lại để mắt tới cô gái đó nhưng cô ấy đã có chồng sắp cưới nên đã từ chối Phó tổng và rồi..." Đỗ Tuấn Hải đang nói bỗng nhiên dừng lại nửa chừng nhìn Trương Thiên Ân như đang chờ phản ứng của cô.

Trương Thiên Ân hơi cau mày khi anh ta đang nói nửa chừng liền dừng lại: "Rồi sao?"

Đỗ Tuấn Hải hít một hơi sâu rồi nói tiếp: "Cô gái đó đã chết trước ngày cưới một ngày không rõ nguyên nhân, đó là thông tin tôi vô tình biết được và đây cũng là một bí mật, không ai dám tiết lộ chuyện này ra bên ngoài, càng không dám đem chuyện này ra để bàn tán."

Trương Thiên Ân tròn mắt khi nghe Đỗ Tuấn Hải nói: "Có chuyện đó thật sao?"

Đỗ Tuấn Hải gật đầu: "Mặc dù không biết nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô gái đó, nhưng những nhân viên biết chuyện trước đó đều ngầm hiểu được Phó tổng có dính líu đến chuyện này, vì vậy nên nhân viên trong công ty rất nể sợ Phó tổng, Phó tổng nói một thì nhân viên phải nghe mười, ai dám làm trái lời sẽ bị sa thải ngay lập tức."

Thấy Trương Thiên Ân không nói gì, Đỗ Tuấn Hải liền nói tiếp: "Cô cũng đừng nghĩ rằng Phó tổng vì thật lòng yêu cô gái kia nhưng lại bị cô gái đó từ chối mà trở thành con người tàn nhẫn như vậy."

"Vậy thì tại sao?"

Đỗ Tuấn Hải cười nhạt nói: "Phần lớn mọi người trong công ty đều biết Phó tổng là một công tử đào hoa, đối với các cô gái cũng chỉ là chơi bời, chưa bao giờ thật lòng với bất cứ ai, nhưng nếu Phó tổng đã để mắt đến ai mà người đó vẫn cứ cố làm cao thì hãy tự nhận lấy hậu quả."

Trương Thiên Ân chớp chớp mắt: "Nói vậy có nghĩa là tôi đang là nạn nhân tiếp theo sao?"

Đỗ Tuấn Hải nghĩ nghĩ: "Cái này thì khó nói lắm."

Trương Thiên Ân thờ dãi, cúi đầu ăn cơm, cô không quan tâm cô có phải nạn nhân tiếp theo không mà cô chỉ quan tâm đến thái độ của Hứa Gia Khánh khi biết cô đi dự tiệc với một người đàn ông khác sẽ như thế nào.

Một cô gái cá tính như cô, tuy không bướng bỉnh nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ chịu khuất phục trước bất cứ ai, nhưng bây giờ...Khi ở nhà thì phải nghe theo sự sắp xếp của mẹ, đi làm thì phải làm theo yêu cầu của Phó tổng mặc dù đó là chuyện tư, thậm chí khi ngủ cô vẫn phải làm theo lời của Hứa Gia Khánh. Đây là ông trời đang thử thách cô sao?

Chương 15: Bữa tiệc

Đến tối, đúng giờ hẹn. Một chiếc xe Mercedes màu đen bóng loáng, đỗ trước đại sảnh chung cư mà Trương Thiên Ân đang sống. Lúc đó Trương Thiên Ân cũng vừa xuống đến đại sảnh, một bóng người cao lớn đứng trước mặt cô, Trương Thiên Ân cúi đầu chào: "Phó tổng."

"Chúng ta đi thôi."

Đến nơi tổ chức bữa tiệc, anh ta liền xuống xe chủ động mở cửa xe cho Trương Thiên Ân sau đó đưa khuỷu tay về phía cô. Trương Thiên Ân hiểu ý, khoác tay vào khuỷu tay của anh ta rồi đi vào bữa tiệc. Vừa bước đến cửa đã có người ra nghênh đón: "Vương thiếu gia, hoan nghênh, cậu đến tham gia là một sự vinh dự đối với chúng tôi." Người đó nhìn về phía Trương Thiên Ân: "Đây là?"

"Bạn gái tôi."

"Vương thiếu gia quả đúng là có mắt nhìn, hai người thật rất xứng đôi, mời hai người vào trong."

Trương Thiên Ân không ngạc nhiên cũng không có bất cứ phản ứng gì khi anh ta nói cô là bạn gái của anh ta. Trương Thiên Ân chỉ nhếch mép, thầm nói: Bạn gái sao? Đến tên của anh tôi còn không biết.

Trong buổi tiệc có rất nhiều người trẻ tuổi, hầu hết họ đều đổ dồn ánh mắt về phía Trương Thiên Ân và người đi bên cạnh cô. Có một đám cả nam cả nữ tiến về phía Trương Thiên Ân, có lẽ đó đều là bạn của Phó tổng đang đi bên cạnh cô đây. Trong số đó một chàng trai khôi ngô nhìn cô mỉm cười lên tiếng: "Vương Thế Minh, cậu lại thay bạn gái rồi sao, cũng nhanh thật, khiến chúng tôi chưa kịp chớp mắt." Sau đó liếc mắt nhìn Vương Thế Minh, nhưng ngay lập tức nụ người trên môi anh chàng khôi ngô liền hóa đá, khi Vương Thế Minh đang dùng ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn anh chàng khôi ngô, anh ta liền lúng túng gãi đầu: "Tôi nói sai gì sao?"

"Cái miệng của cậu có vẻ đã đi quá xa rồi, có cần tôi chỉnh lại không?" Giọng nói của Vương Thế Minh rất bình thường nhưng lại làm người đối diện phải run sợ.

Anh chàng mỉm cười về ái ngại: "Tôi chỉ định đùa cậu chút thôi, làm gì mà cáu vậy, hôm nay là ngày vui, đừng làm mất không khí chứ anh bạn."

"Ngày vui sao?" Trương Thiên Ân tự hỏi, cô đảo mắt quanh bữa tiệc một lượt. Bữa tiệc này được tổ chức ở một ngôi biệt thự khá lớn, phía trên một chiếc bục có bày hai chiếc bánh lớn, một chiếc xếp những chiếc ly lên cao, bên cạnh đặt hai chai rượu vang còn chưa mở nắp, chiếc bàn còn lại có một chiếc bánh kem 7 tầng, đằng sau hai chiếc bàn là một tấm rèm được trang trí nguyên là bóng bay và những bóng đèn led, trên đó có dòng chữ "SINH NHẬT VUI VẄ" bên dưới là "LỄ ĐÍNH HÔN" kèm theo ảnh của một đôi uyên ương.

Hóa ra đây vừa là một bữa tiệc sinh nhật lại vừa là lễ đính hôn, đúng là một ngày vui.

Bỗng nhiên có một người đến trước mặt Vương Thế Minh chào hỏi: "Vương thiếu gia, anh cũng đến rồi sao." Người đó còn bổ sung thêm: "Lâu rồi không gặp."

Trương Thiên Ân đưa ánh mắt về phía người đang trò chuyện với Vương Thế Minh, người đó là Ngô Gia Hào, cô vô cùng ngạc nhiên, không ngờ lại gặp Ngô Gia Hào ở đây, đó là điều cô không tưởng. Không hiểu tại sao Ngô Gia Hào lại có mặt ở đây. Trương Thiên Ân không hề hỏi mẹ cô về gia thế của Ngô Gia Hào hay cụ thể về công việc của anh ta, chỉ biết nhà hàng lên trước cô đến là Ngô Gia Hào là chủ. Trương Thiên Ân cũng không nhớ là mẹ cô đã nói về gia đình Ngô Gia Hào cho cô nghe chưa, nhưng nếu có nói thì chắc cô cũng không để vào tai lời nào đâu.

Trương Thiên Ân nhìn Vương Thế Minh giơ ly rượu về phía Ngô Gia Hào sau đó đưa lên miệng nhấp một ngụm. Ngô Gia Hào cũng nâng ly nhưng vô tình ánh mắt của anh ta đã liếc qua Trương Thiên Ân, động tác của anh ta liền dừng lại. Ngô Gia Hào hơi nhíu mày, những phản ứng ấy chỉ xảy ra trong vài giây nếu không chú ý thì sẽ không phát hiện ra. Ngô Gia Hào nhìn Vương Thế Minh mỉm cười đưa ly rượu lên uống cạn.

Có lẽ lúc này do Trương Thiên Ân ngoảnh mặt nhìn về phía hai chiếc bàn lớn nên khi Ngô Gia Hào đến đã không chú ý người đứng bên cạnh Vương Thế Minh là cô. Ngô Gia Hào cầm trên tay ly rượu đã uống cạn, đưa mắt nhìn Trương Thiên Ân. Trương Thiên Ân giả vờ như không quen biết tiếp tục quan sát bữa tiệc.

Vương Thế Minh thấy vậy liền đưa tay vòng qua eo Trương Thiên Ân hơi kéo cô vào lòng của anh ta: "Ngô tổng."

Ngô Gia Hào như ý thức được: "Cô gái này là?"

"Bạn gái của tôi, cô ấy tên Trương Thiên Ân." Vương Thế Minh cúi nhìn Trương Thiên Ân: "Thiên Ân, đây là Ngô tổng, đối tác làm ăn với anh."

Trương Thiên Ân hơi cúi đầu: "Chào Ngô tổng."

Ngô Gia Hào không đáp lại cô, anh ta đưa tay liếc nhìn đồng hồ: "Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta đến chỗ kia đi."

Vương Thế Minh gật đầu: "Được."

Trương Thiên Ân khẽ nhích người, cô không thích người khác động vào người cô như vậy và hành động này cũng đã làm trái lời của Hứa Gia Khánh. Vương Thế Minh thấy vậy cũng buông eo cô ra, trở về như lúc đầu, cô khoác tay Vương Thế Minh.

Vương Thế Minh vừa đi được một bước, Trương Thiên Ân liền rút tay ra khỏi khuỷu tay anh ta, ngay lập tức Vương Thế Minh quay đầu nhìn cô về khó hiểu.

"Tôi muốn vào nhà vệ sinh một lát." Không đợi phản ứng của Vương Thế Minh, Trương Thiên Ân liền quay người đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Em thật ngốc (I)

Ngôi biệt thự này khá lớn, Trương Thiên Ân phải hỏi người phục vụ chỉ giúp cô nhà vệ sinh. Bữa tiệc rất nhiều người nên có rất nhiều mùi nước hoa vào nhau tỏa ra không gian làm cho cô thấy chóng mặt. Trương Thiên Ân xả mạnh vòi nước, dùng hai tay vẩy nước lên mặt, dòng nước mát lạnh làm cho đầu óc cô tỉnh táo hơn. Sau khi rửa mặt xong, Trương Thiên Ân ngẩng đầu nhìn chiếc gương đối diện đang phản chiếu gương mặt cô trong đó. Chợt cô nhìn thấy Ngô Gia Hào đứng dựa lưng vào phía ngoài cửa phòng vệ sinh, cô cũng đã đoán trước được Ngô Gia Hào sẽ đi theo cô. Trương Thiên Ân lau khô mặt, chỉnh lại mái tóc đã có phần hơi rối, sau đó cô bước ra ngoài. Trương Thiên Ân vừa bước ra, Ngô Gia Hào liền đứng chắn ngay trước mặt cô.

Ngô Gia Hào và Trương Thiên Ân mắt đối mắt, Ngô Gia Hào là người lên tiếng trước: "Em đã có bạn trai rồi sao?"

"Còn phải hỏi, lúc này chẳng phải chính miệng Vương Thế Minh nói với anh sao, tôi khuyên anh nên từ bỏ đi." Nói xong Trương Thiên Ân liền bước đi.

Ở phía sau Ngô Gia Hào vẫn nói tiếp: "Vẫn chưa phải là hết cơ hội, dù sao thì tôi cũng sẽ không từ bỏ." Giọng nói không lớn nhưng cũng đủ để cho cô nghe thấy. Trương Thiên Ân không chút bận tâm đến câu nói đó, cô vẫn thản nhiên bước đi.

Ngô Gia Hào nhếch mép nhìn theo bóng lưng của Trương Thiên Ân đang khuất dần trong đám khách khứa đến dự tiệc: "Cô bé ngốc, em không giỏi che dấu đâu."

Ngô Gia Hào và Vương Thế Minh là đối tác làm ăn với nhau, vậy nên Ngô Gia Hào cũng không lạ gì con người của Vương Thế Minh, Ngô Gia Hào cũng thừa biết Vương Thế Minh là loại công tử đào hoa, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo. Anh ta chắc chắn Trương Thiên Ân sẽ không bao giờ đi yêu một người như vậy.

Ngày Ngô Gia Hào gặp Trương Thiên Ân ở trên đường, hôm đó anh ta đã đến văn phòng nơi Trương Thiên Ân làm việc tìm cô nhưng nhân viên ở đó lại nói cô đã nghỉ làm ở đó rồi. Lúc mới quen Trương Thiên Ân, Ngô Gia Hào đã hỏi mẹ cô rất nhiều điều để tìm hiểu rõ về cô. Hỏi cả ngành mà cô chọn khi học đại học. Vì vậy, hôm đó đến tìm cô là vì muốn mời cô đến làm thư ký cho anh ta, nhưng không ngờ ngày hôm đó Trương Thiên Ân đã tìm được một công việc tương tự ở một tập đoàn khác. Mẹ cô không biết điều này, nếu biết có lẽ đã ngăn cản cô, không cho cô làm ở công ty khác mà đến làm thư ký cho Ngô Gia Hào.

Hôm nay, Trương Thiên Ân cùng Vương Thế Minh đến đây cũng chỉ dựa trên quan hệ nhân viên và sếp, mặc dù cô không phải thư ký của Vương Thế Minh. Ngô Gia Hào chỉ muốn xác định xem Trương Thiên Ân có tình cảm với mình không nên mới hỏi cô như vậy. Nhưng những gì cô nói đã làm Ngô Gia Hào hơi thất vọng, anh ta cứ nghĩ Trương Thiên Ân sẽ có một chút tình cảm đối với anh ta nhưng điều cô nói lại đi ngược lại. Vậy nên anh ta không thể dễ như vậy được mà phải tự đi chiếm lấy trái tim cô.

Trương Thiên Ân không đến chỗ Vương Thế Minh mà đi dạo ở bên ngoài ngôi biệt thự. Cô buồn chán ngược nhìn lên bầu trời, linh cảm của cô nói cho cô biết những ngày tháng bình yên sẽ không còn nữa thay vào đó là những ngày tháng cô không mong muốn sắp đến. Cứ tương tự mẹ cô sẽ nghĩ cô ở đây sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt Ngô Gia Hào nên mẹ cô sẽ không quan tâm đến chuyện này nữa nhưng không ngờ lúc này mẹ cô gọi điện hỏi chuyện cô với Ngô Gia Hào, Trương Thiên Ân chỉ nói ngắn gọn công việc bận rộn nên chưa có cơ hội gặp mặt, sau đó liền tắt máy luôn. Mấy ngày vừa rồi cô cứ nghĩ sẽ thoát ra được cái rắc rối này nhưng giở lòng như đây mới chỉ là bắt đầu.

Chẳng hiểu mà xui quýt khiến thế nào mà cô lại đi ra bắt taxi trở về nhà. Về đến nhà, cô gọi điện cho Đỗ Tuấn Hải, đầu dây bên kia vừa được kết nối cô liền nói: "Tôi đã rời khỏi bữa tiệc, bỏ Vương Thế Minh ở đó rồi."

Đỗ Tuấn Hải có vẻ hơi thảng thốt: "Cái gì? Cô bỏ Phó tổng ở đó rồi về nhà?"

"Ừ." Thấy đầu dây bên kia im lặng Trương Thiên Ân lên tiếng: "Không được sao?"

"Tôi đã nói với cô về tính tình của Phó tổng rồi mà, tại sao cô lại làm như vậy, chắc chắn Phó tổng sẽ rất tức giận, cô đã nghĩ đến hậu quả chưa?" Đỗ Tuấn Hải nói với giọng hơi cầu gắt.

"Làm sao?"

"Ngày mai không chỉ cô mà tất cả nhân viên trong công ty trừ chủ tịch ra tất cả sẽ phải chịu trận vì việc làm này của cô, cô có biết không hả?"

"Không biết, bây giờ tôi thấy người tức giận là anh mới đúng, bye bye tôi gọi điện chỉ muốn nói với anh chuyện này thôi." Sau đó cô tắt máy luôn, mặc kệ Đỗ Tuấn Hải vẫn đang tức giận. Cô tháo cả pin lẫn sim ra, bây giờ cô muốn yên tĩnh một mình, không muốn bị bất cứ ai quấy rầy, mấy chuyện ngày hôm nay đã đủ làm cho cô phải đau đầu rồi. Trương Thiên Ân mệt mỏi đi vào nhà tắm.

Đỗ Tuấn Hải đang ở cùng với Tuyết Hà, sau khi nghe xong cuộc trò chuyện của cả hai, thái độ của Tuyết Hà hoàn toàn ngược lại với thái độ cáu gắt của Đỗ Tuấn Hải, nở một nụ cười: "Anh đừng lo, em hiểu cậu ấy nhất, Thiên Ân luôn nghĩ đến hậu quả trước khi làm và lần này cậu ấy làm như vậy thì có lẽ cậu ấy đã lường trước được vấn đề, sẽ không có hậu quả như anh nói đâu."

Trương Thiên Ân tắm xong, cô về phòng leo lên giường chần chừ không dám ngủ, nhưng dù sao thì cô vẫn phải đối mặt với Hứa Gia Khánh, cô mong Hứa Gia Khánh sẽ ghi nhận hành động của cô, bỏ Vương Thế Minh ở bữa tiệc, nếu như vậy thì Hứa Gia Khánh chắc sẽ không truy cứu đến việc này nữa.

Sau đó cô liền nằm xuống chìm vào giấc ngủ.

Tiếng sóng rì rào nghe thật êm tai và cả tiếng gió vi vu như đang đưa cô đến miền cực lạc. Nơi cô đặt chân đến trong giấc mơ này là một bãi biển.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Em thật ngốc (II)

Hứa Gia Khánh ngồi trên một mỏm đá, ánh mắt nhìn về phía xa xăm nơi biển khơi vô tận. Trương Thiên Ân bước gần về phía anh. Ánh mắt của anh vẫn không dời mắt biển một giây nào. Trương Thiên Ân bước đến ngồi sát bên anh, hướng ánh mắt về nơi anh đang nhìn: "Ồ đó có gì sao?" Có lẽ ở đó phải có cái gì đó nên anh mới chú tâm nhìn như vậy.

Môi anh khẽ nhấp máy định nói gì đó nhưng lại không nói, mỉm cười nhìn Trương Thiên Ân: "Có, ở đó có nước biển, có sóng biển còn có cả dãy núi trùng trùng điệp điệp ở kia kia, em không nhìn thấy sao?" Thật ra điều anh muốn nói không phải như vậy mà anh muốn nói là "Ồ đó có một ký ức đẹp và có một con ác mộng không thể nào quên." Nhưng nếu anh nói như vậy chắc chắn cô sẽ tò mò muốn biết nên anh không muốn nói. Cô không nên biết quá nhiều về anh làm gì, nhiều đó là đủ rồi.

Nếu chỉ đơn giản là như vậy thì việc gì cô phải hỏi anh chứ, chẳng qua thấy anh nhìn chăm chú quá nên cô mới hỏi, ai dè...

Trương Thiên Ân phì cười: "Tất nhiên là tôi nhìn thấy rồi."

"Em có biết đây là đâu không?"

Trương Thiên Ân lắc đầu, anh liền nói: "Dãy núi đó...là nơi tôi xảy ra tai nạn."

Trương Thiên Ân chỉ tay về phía dãy núi: "Ồ...ở đó sao?"

"Phải là ở đó."

"Tại sao anh lại đến đây?"

Hứa Gia Khánh trả lời, không cần nghĩ: "Vì nhớ." Sau khi nói xong anh mới ý thức được tự anh lại đi nhiều lời với cô rồi.

"Anh..." Hứa Gia Khánh vội cắt ngang lời cô: "Đừng hỏi thêm gì cả em chỉ cần biết như vậy thôi."

Trương Thiên Ân với vẻ mặt khó hiểu nhìn anh, anh là đang che dấu sao, nói đến như vậy rồi mà còn không muốn cho cô biết nữa. Trương Thiên Ân cũng không hỏi nữa, dù gì thì đó cũng là chuyện của anh còn cô chỉ là người ngoài, có lẽ sẽ không có quyền được biết.

"Sao em lại về lúc này, lại còn bỏ Vương Thế Minh ở đó?" Hứa Gia Khánh đột nhiên chuyển chủ đề.

Trương Thiên Ân định trả lời nhưng lại bị Hứa Gia Khánh cướp lời: "Sao em ngốc vậy, không sợ hậu quả sao mà làm như vậy?"

Trương Thiên Ân chớp chớp mắt nhìn anh: "Vì tôi sợ anh ngốc lần hai, lại hiểu lầm tôi như lần trước."

Hứa Gia Khánh khẽ cười: "Vậy mà tôi cứ tưởng em nhớ tôi quá nên mới bỏ tiệc về ngủ để gặp tôi."

Trương Thiên Ân lườm anh: "Nhảm nhí."

"Anh ta không phải người mà em có thể động vào." Hứa Gia Khánh nói vô cùng nghiêm túc.

"Tôi biết." Cô bổ sung thêm: "Nhưng tôi không muốn gần gũi với anh ta, như vậy sẽ làm cho nhân cách của tôi đi xuống."

"Nhưng tôi nghĩ anh ta chắc chắn sẽ không tha cho em."

"Tôi biết."

Hứa Gia Khánh không hiểu tại sao mà cô vẫn thản nhiên như vậy: "Sao em vẫn bình thản quá vậy?"

Trương Thiên Ân cười trù: "Thế anh nói bây giờ tôi phải làm sao?"

"Theo tôi thì bây giờ em nên hợp tác với anh ta, nếu Ngô Gia Hào mà biết anh ta và em như vậy chắc chắn sẽ rút lui, Vương Thế Minh cũng không thua kém gì Ngô Gia Hào mẹ em chắc chắn sẽ từ bỏ Ngô Gia Hào tiếp nhận Vương Thế Minh, một thời gian sau em phải làm sao để cho Vương Thế Minh chán ghét em rồi đá em vậy là em sẽ được yên ổn, không có mũi tên nào nhắm vào em nữa, như thế sẽ bỏ được hai cái chướng ngại vật trước mắt..." Hứa Gia Khánh say sưa nói.

"Sau đó tôi sẽ loại bỏ được cái rắc rối lớn nhất là anh, đúng không?"

Hứa Gia Khánh gật đầu: "Ừ, đúng."

"Đây là anh đang có lòng tốt giúp tôi hay giúp anh vậy?"

"Có thể nói là cả hai, nhưng tôi thấy cái kế hoạch này khá ổn mà, nếu em coi tôi, Ngô Gia Hào, Vương Thế Minh là rắc rối thì em chỉ cần thực hiện kế hoạch này là có thể gạt bỏ hết mọi rắc rối rồi, như thế quá tốt còn gì." Hứa Gia Khánh ra vẻ như những điều này sẽ thật sự xảy ra khi cô làm theo lời anh vậy.

"Thế nếu như anh ta không ghét tôi mà là ngược lại, càng ngày càng thích tôi thì sao?"

"Không có nếu gì hết, loại người như Vương Thế Minh chỉ có những cảm xúc nhất thời, chưa bao giờ là lâu dài và chân thật hết."

Trương Thiên Ân bĩu môi nói: "Anh nói cứ giống như anh là người hiểu anh ta lắm ấy."

Hứa Gia Khánh vẫn cứ tự cho là mình đúng, liền nói: "Con người này còn cần phải hiểu sao, bản chất lộ lộ ra bên ngoài như vậy tôi nhắm mắt cũng biết."

"Tóm lại tôi sẽ không làm vậy, tôi tự có cách của mình, mà anh yên tâm, tôi cũng không có ý nhốt anh ở đây đâu."

Hứa Gia Khánh im lặng không nói gì nữa, cả hai chìm trong im lặng, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng biển vẫn vang lên trong không gian. Trương Thiên Ân cứ đưa ánh mắt về phía dãy núi là cô lại cảm thấy rợn người vì lúc này Hứa Gia Khánh nói đây là nơi anh xảy ra tai nạn. Chẳng hiểu sao lại đưa cô đến đây làm gì, trên thế giới còn rất nhiều cảnh đẹp kia mà, vậy mà anh lại đưa cô đến nơi này. Đối với Trương Thiên Ân, nơi này không cần gió cô cũng đã cảm thấy lạnh toát người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tối qua đã xảy ra chuyện gì?

"Tít tít tít." Tiếng chuông điện thoại làm Trương Thiên Ân tỉnh giấc, cô khẽ rùng mình rồi ngồi bật dậy, vươn tay lấy điện thoại để trên tủ đầu giường. Nghe điện thoại xong cô liền vội chạy xuống đại sảnh ở tầng một.

Ngô Gia Hào mặc một bộ đồ thể thao, thấy Trương Thiên Ân đi xuống anh ta liền nhanh chóng sai bước đến trước mặt cô, giơ một túi đồ lên nói: "Anh mang đồ ăn sáng đến cho em."

Lúc này bảo vệ phụ trách ở dãy nhà của cô gọi điện nói rằng có người muốn gặp cô, người đó đang đợi cô dưới sảnh, không ngờ người đó lại là Ngô Gia Hào, chắc chắn là mẹ cô đã nói cho Ngô Gia Hào biết Trương Thiên Ân đang sống ở đây.

Trương Thiên Ân nhìn túi đồ ăn rồi lại nhìn Ngô Gia Hào: "Cảm ơn, nhưng tôi không cần, mời anh về cho."

Khi Trương Thiên Ân vừa định quay đi thì Ngô Gia Hào liền đứng chặn ngay trước mặt cô: "Em có muốn biết tối hôm qua sau khi em bỏ về đã xảy ra chuyện gì không?"

Không lẽ Vương Thế Minh thực sự tức giận như lời của Đỗ Tuấn Hải đã nói với cô vào tối hôm qua. Lúc đầu cô cứ nghĩ, Vương Thế Minh muốn cô đi cùng là vì thấy cô là người thích hợp, dù gì thì cũng là Vương Thế Minh ép cô phải đi, người tức giận phải là cô mới đúng, vậy nên nếu cô bỏ Vương Thế Minh ở đó đi về nhà có lẽ cũng không sao.

Nhưng sau khi nghe Ngô Gia Hào nói vậy Trương Thiên Ân đã phần nào hiểu được đã xảy ra chuyện, nếu là người khác Trương Thiên Ân sẽ không rảnh để lắng nghe hay để ý, nhưng Vương Thế Minh là Phó tổng của cô và cô lại là người trong cuộc hơn nữa tối hôm qua anh ta còn giới thiệu cô là bạn gái của anh ta trước mặt Ngô Gia Hào nên Trương Thiên Ân không thể không quan tâm.

Nếu Ngô Gia Hào đã nói như vậy, nếu cô không quan tâm thì anh ta sẽ biết ngay cô không phải bạn gái của Vương Thế Minh, buổi tối hôm qua cũng chỉ là màn kịch.

Mặc dù không thích nhưng Trương Thiên Ân cũng đành phải để Ngô Gia Hào đến nhà mình. Căn hộ của Trương Thiên Ân nằm ở tầng thứ 25, căn hộ này có thể nói là căn hộ tiện nghi nhất và sang trọng nhất ở tầng 25.

Căn hộ này gồm có 2 tầng, tầng 1 có 1 phòng khách, 2 phòng ngủ, 1 nhà vệ sinh, 1 phòng bếp tầng 2 có 1 phòng vệ sinh và 1 phòng thay đồ khá lớn. Bên ngoài phòng bếp có một ban công, ngoài đó chủ yếu là các chậu hoa và có bày một bộ bàn ghế.

Căn hộ này là bố mẹ cô mua tặng khi cô vừa tốt nghiệp đại học, vì lúc đó Trương Thiên Ân nói muốn làm việc và sinh sống ở đây. Căn hộ này là kết quả chọn lựa cả tháng trời của bố mẹ cô, mẹ cô đã chọn lựa rất kỹ càng, từng chi tiết nhỏ trong căn nhà cũng không thể nào qua nổi con mắt vô cùng tinh tế của bà, còn bố cô luôn nói phải tìm những căn hộ có đủ ánh sáng, cuối cùng thì mẹ cô đã quyết định chọn căn này vì căn này làm bố mẹ cô ưng ý nhất.

Ngô Gia Hào không chút khách sáo, anh ta tỏ ra vô cùng thân thuộc, lượn một vòng quanh căn hộ đánh giá nhận xét xong mới ngồi xuống sofa đối diện với Trương Thiên Ân. Trương Thiên Ân theo phép lịch sự đặt một cốc nước trước mặt Ngô Gia Hào: "Anh nói đi, tối qua sau khi tôi về đã xảy ra chuyện gì?"

Ngô Gia Hào chậm rãi cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi nói: "Em có biết Vương Thế Minh là người như thế nào không?"

"Biết."

Ngô Gia Hào khó hiểu nói: "Vậy sao em còn nhận lời làm bạn gái của Vương Thế Minh?" Ngô Gia Hào còn bổ sung thêm: "Nhưng nếu đã là bạn gái tại sao em lại bỏ mặc bạn trai của mình ở đó mà về được? Chỗ này mâu thuẫn thật đó." Khi nói đến đây Ngô Gia Hào còn bày ra bộ mặt thắc mắc muốn biết tại sao lại như vậy, nhưng thực chất sự thật là như thế nào anh ta đều đã nắm rõ.

Trương Thiên Ân không trả lời câu hỏi của Ngô Gia Hào. Thấy vậy, Ngô Gia Hào liền nhếch mép lên cười, cầm cốc nước đi vòng ra sau ghế sofa: "Anh biết là em đi cùng Vương Thế Minh đến đó với quan hệ nhân viên là sếp, có lẽ là do anh ta ép em, còn về việc Vương Thế Minh nói em là bạn gái anh ta đó chỉ là bịa đặt, đối với con người đó anh hiểu rất rõ..."

Trương Thiên Ân liếc nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã là 7 giờ, còn một tiếng nữa là đến giờ làm việc của cô, bây giờ cô chỉ còn 30 phút để sửa soạn rồi đến công ty, vậy nên cô cũng không rảnh để nói nhiều với Ngô Gia Hào: "Tôi muốn biết sau khi tôi về ở đó đã xảy ra chuyện gì?"

Ngô Gia Hào giả vờ ngó lơ câu hỏi của cô, đưa cốc nước lên miệng uống một ngụm: "Đến giờ em phải đi làm rồi kia."

Trương Thiên Ân có chút bức tức, cô chỉ muốn biết, tối hôm qua sau khi cô về đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ nãy đến giờ Ngô Gia Hào lại cứ vòng vo tam quốc không hề đi thẳng vào câu hỏi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi cũng sẽ không đến

Trương Thiên Ân lại liếc nhìn đồng hồ một lần nữa, sau đó cô đi lên phòng thay đồ. Đồ ăn sáng Ngô Gia Hào mang đến Trương Thiên Ân cũng không thèm để vào mắt.

"Đề anh đưa em đi." Thấy Trương Thiên Ân đã sửa soạn xong, chuẩn bị đi làm Ngô Gia Hào liền vui vẻ nói.

Trương Thiên Ân không đáp lại, chỉ im lặng đi ra ngoài, Ngô Gia Hào cũng đi theo cô. Trương Thiên Ân đi thẳng xuống dưới đại sảnh, đi qua cả xe của Ngô Gia Hào đang đỗ ở đó.

Ngô Gia Hào vội chặn Trương Thiên Ân lại: "Em không muốn nghe chuyện xảy ra vào tối ngày hôm qua sao?"

Thời gian từ nhà cô đến công ty, đi xe buýt phải mất 30 phút mới đến, bây giờ đã là 7 giờ 45 phút, chỉ còn 15 phút cho cô, nếu đi xe buýt chắc chắn Trương Thiên Ân sẽ bị muộn mất. Cô đành để Ngô Gia Hào đưa cô đi.

Trương Thiên Ân đã không còn muốn biết chuyện xảy ra vào tối qua nữa, thì Ngô Gia Hào lại nói: "Tại sao em lại để Vương Thế Minh nói em là bạn gái của anh ta trước nhiều người như vậy? Làm như vậy chỉ hại cho em thôi."

Thấy Trương Thiên Ân im lặng, Ngô Gia Hào nhìn lên chiếc gương phản chiếu gương mặt của Trương Thiên Ân, khẽ lắc đầu: "Sau khi em về, Vương Thế Minh đã rất tức giận, đây là lần đầu tiên anh ta bị người khác đối xử như vậy..."

"Có ai ở trong bữa tiệc biết chuyện này không?"

"Chỉ có mình anh biết, anh ta không có biểu hiện rõ ràng ra ngoài nhưng anh thấy bộ dạng tức giận của anh ta khi thấy anh đi tìm em khắp cả căn biệt thự rộng lớn đó." Nếu chỉ có một mình Ngô Gia Hào biết thì tốt, nếu lỡ như mọi người ở trong bữa tiệc mà biết chuyện Phó tổng của tập đoàn BW bị bạn gái bỏ rơi ở bữa tiệc thì công việc này cô cũng đừng hòng làm nữa.

Thấy khuôn mặt vô cùng bình thản của Trương Thiên Ân, Ngô Gia Hào liền hỏi: "Em thật sự không màng đến hậu quả?"

"Đúng vậy, anh nghĩ Vương Thế Minh có thể làm gì được tôi sao? Là anh ta ép tôi đi dự tiệc cùng anh ta... cái này thì coi như anh ta có thể quyết định được, còn việc ở hay về thì là chuyện của tôi, trong chuyện này tôi không hề có lỗi, nếu anh ta không ép tôi đi thì cũng không có chuyện anh ta bị bỏ rơi ở đó, tôi cũng không phải bạn gái của anh ta, đó là anh ta tự bịa đặt, tôi có thể lấy đây là lý do để tôi bỏ về." Trương Thiên Ân đành phải thừa nhận, cô không phải bạn gái của Vương Thế Minh.

Nhưng nếu Tổng giám đốc không vắng mặt thì chắc chắn sẽ không có chuyện Vương Thế Minh có thể ép buộc được cô.

Nghe Trương Thiên Ân đã thừa nhận, cô không phải bạn gái của Vương Thế Minh, Ngô Gia Hào khẽ nhếch mép lên cười.

Khi chỉ còn cách công ty khoảng 100 mét nữa Trương Thiên Ân nói: "Dừng ở đây được rồi, cảm ơn anh."

Nhìn theo bóng lưng của Trương Thiên Ân, Ngô Gia Hào nói: "Từ giờ trở đi, anh sẽ không cho em có cơ hội từ chối."

Vừa đến cửa phòng làm việc, Trương Thiên Ân liền thấy thư ký của chủ tịch với gương mặt vô cùng nghiêm túc đang gõ cửa phòng làm việc của cô.

"Có việc gì sao?"

Thư ký quay ra nhìn cô: "À...chủ tịch nói muốn gặp cô."

Trương Thiên Ân gật đầu rồi đi theo người thư ký.

"Chào chủ tịch." Trương Thiên Ân khẽ cúi đầu.

"Cô ngồi đi."

"Vâng, thư chủ tịch."

Chủ tịch ngồi xuống phía đối diện cô, rồi nói: "Có lẽ cô mới đến làm việc nên chưa tìm hiểu được kỹ về tình hình của công ty hiện nay, bây giờ tôi sẽ nói chi tiết về đề án công ty đang tiến tới và phân việc mà cô sẽ đảm nhiệm."

Trương Thiên Ân gật đầu: "Vâng, thưa chủ tịch."

"Công ty hiện đang tiến đến một dự án mới, dự án này cũng vô cùng quan trọng đối với cả tập đoàn, chúng ta cần tìm một tập đoàn hợp tác để cùng thực hiện dự án này." Chủ tịch đặt lên bàn một bản hợp đồng rồi nói tiếp: "Tập đoàn Thiên Phong là tập đoàn từ trước đến nay vẫn luôn là đối tác làm ăn với chúng ta, lần này tôi muốn hợp tác với Thiên Phong để cùng thực hiện dự án, cô hãy đọc kỹ bản hợp đồng này, chiều nay tôi sẽ nói với thư ký của tôi đưa cô đến Thiên Phong, cô hãy đem bản hợp đồng này thương lượng với Tổng giám đốc của Thiên Phong, nêu ra những điều khoản có trong hợp đồng và phân tích chi tiết để họ hiểu, nếu bên đó hoàn toàn đồng ý với những điều khoản có trong hợp đồng và không yêu cầu thêm điều khoản gì khác thì cô hãy thuyết phục bên đó ký hợp đồng."

Trương Thiên Ân gật gù: "Vâng."

"Được rồi, vậy cô đi làm việc đi."

Trương Thiên Ân cầm bản hợp đồng đi về phòng làm việc.

"Cốc cốc cốc." Có người đến gõ cửa phòng làm việc của cô.

"Vào đi."

Là Đỗ Tuấn Hải: "Hôm nay Phó tổng không đến làm việc..." Đỗ Tuấn Hải chưa nói xong Trương Thiên Ân đã chen ngang: "Tốt."

Đỗ Tuấn Hải nhìn cô nói tiếp: "Phó tổng có nói lại với tôi, bữa tiệc chào đón nhân viên mới đáng ra đã được tổ chức từ tối qua nhưng do Phó tổng bận phải đi dự tiệc nên chưa tổ chức được nên định để tối nay tổ chức, nhưng... hôm nay Phó tổng nói có chuyện gấp nên có lẽ bữa tiệc chào đón nhân viên mới sẽ không được tổ chức nữa."

Trương Thiên Ân khinh bỉ nói: "Dù có tổ chức thì tôi cũng sẽ không đến." Dù gì thì Chủ tịch cũng đã giới thiệu cô trước tất cả các nhân viên trong công ty rồi mà.

"Là bữa tiệc chào mừng cô đến tập đoàn làm việc mà cô cũng không cần?"

"Đúng vậy." Nghe xong câu nói này của Trương Thiên Ân, Đỗ Tuấn Hải nói: "Tôi đến để nói cho cô biết điều này thôi." Sau đó liền rời khỏi phòng làm việc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ngạc nhiên

3 giờ chiều, Trương Thiên Ân cùng thư ký của chủ tịch đến Thiên Phong. Khi đến nơi, thư ký của chủ tịch liền quay lại nói với cô: "Chủ tịch cũng đã nói dự án lần này rất quan trọng đối với tập đoàn, vậy nên cô hãy cố gắng thuyết phục họ thì hợp đồng sẽ nhanh chóng được ký."

Trương Thiên Ân gật đầu: "Tôi biết." Sau đó cô bước vào bên trong đại sảnh, đến quầy tiếp tân, cô tiếp tân liền hỏi: "Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô?"

"Tôi muốn gặp Tổng giám đốc, không biết Tổng giám đốc của các cô có ở đây không?"

Cô tiếp tân nhìn nhìn vào cuốn sổ ở dưới bàn: "Cô có hẹn trước với giám đốc không?"

"Không có."

"Bây giờ Tổng giám đốc đang có cuộc họp, khoảng 1 tiếng nữa cuộc họp mới kết thúc, nếu có thể cô hãy đến phòng chờ, khi nào giám đốc họp xong tôi sẽ thông báo lại với giám đốc."

"Vậy được." Sau đó Trương Thiên Ân đi theo cô tiếp tân đến phòng chờ.

Trương Thiên Ân ngồi trong phòng chờ, cảm thấy vô cùng nhàm chán, cô rút điện thoại ra, chán chừ một lát rồi cũng nhấn nút gọi.

Chỉ sau 1 tiếng chuông người ở đầu dây bên kia đã bắt máy: "Thiên Ân, cậu gọi thật đúng lúc mình cũng đang định gọi cho cậu đây."

"Vậy sao, lúc này mình còn chán chừ không dám gọi, mình nghĩ cậu đang làm việc nên mình sợ cậu phiền."

"Mình có việc cần nhờ cậu giúp đây, chủ nhật tuần sau mình và Tuấn Hải sẽ đi thử đồ cưới, hôm đó cậu đi chọn váy cưới giúp mình nhé."

Trương Thiên Ân vui vẻ đáp: "Ok, không thành vấn đề, còn ảnh cưới hai người đã chụp chưa."

"Bọn mình chụp xong rồi..." Trương Thiên Ân vội ngắt lời: "Chụp lúc nào mà mình không biết vậy?"

"Trước ngày mà mình nói với cậu, mình và anh ấy sẽ tiến đến hôn nhân, hôm đó chẳng phải cậu về nhà bố mẹ để xem mắt ai đó sao, mình đây làm sao dám làm phiền cậu... hìhì." Tuyết Hà lên tiếng trêu chọc cô.

Ngay sau ngày Tuyết Hà và Tuấn Hải cùng với nhau, 2 người đã đến gặp bố mẹ 2 bên, khi cả 2 gia đình đều đồng ý 2 người đã bắt đầu xoay như chong chóng để chuẩn bị cho hôn lễ, bộ ảnh cưới cũng đã chụp xong.

Vì thời gian gấp gáp, chỉ có chưa đầy hai tháng để chuẩn bị hôn lễ nên Tuyết Hà không kịp nói cho Trương Thiên Ân biết.

Trương Thiên Ân buồn bực nói: "Hừ, nếu mình biết trước sẽ có chuyện như vậy thì chắc chắn mình sẽ không về, bây giờ thì bị vướng phải cái rắc rối đó rồi."

Tuyết Hà thở dài: "Ày da, chẳng qua là cậu không thích bị người khác sắp xếp như vậy thôi, cậu cứ thử mở lòng với anh chàng đó xem, biết đâu 2 người lại..." Tuyết Hà nói nửa chừng rồi dừng lại, để Trương Thiên Ân tự hiểu về sau.

"Nghĩ thôi cậu cũng đừng nghĩ, mình rất ghét anh ta, sẽ không bao giờ có chuyện như cậu nói đâu."

"Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa." Tuyết Hà nói tiếp: "Nghe giọng điệu của cậu hình như cậu vẫn rất ổn, chứ không phải bị Phó tổng làm khó đúng không?"

"Có lẽ là vậy."

"Cậu gọi cho mình có việc gì sao?"

"Thì mình muốn hỏi về phần chuẩn bị hôn lễ của cậu, không ngờ cũng đã chuẩn bị chu toàn rồi."

"Ừ, bây giờ chỉ cần định ngày nữa thôi, Thiên Ân à, mình phải tiếp tục làm việc đây, cậu nhớ hẹn nhé, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Trương Thiên Ân nhìn nhìn màn hình điện thoại, còn 30 phút nữa mới tan họp. Cô mở bản họp đồng ra xem lại một lượt nữa.

"Giám đốc, có người muốn gặp giám đốc, cô ấy đang đợi ở phòng chờ." Cuộc họp vừa kết thúc, cô tiếp tân lúc nãy liền thông báo lại với giám đốc.

"Được rồi, cô đi làm việc của mình đi."

Trương Thiên Ân chăm chú xem bản họp đồng, cô không hề biết người cô cần gặp đã đứng ở ngoài cửa từ lúc nào, khi cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, Ngô Gia Hào trong một bộ vest phẳng phiu không nếp gấp, khuôn mặt khá nghiêm túc đang đứng ngay trước mắt cô, trong mắt cô lúc bấy giờ chỉ có ngạc nhiên và ngạc nhiên.

Nhà hàng lần trước, ông chủ là Ngô Gia Hào, bữa tiệc hôm trước cô cũng gặp Ngô Gia Hào, Vương Thế Minh còn nói, Ngô Gia Hào là đối tác làm ăn với anh ta. Không lẽ Ngô Gia Hào chính là Tổng giám đốc của Thiên Phong.

Trước ánh mắt đầy sự ngạc nhiên không chút che giấu của Trương Thiên Ân, Ngô Gia Hào khẽ mỉm cười, ngồi xuống phía đối diện cô, quay ra nói với thư ký: "Đi pha cho tôi tách cà phê."

Sau đó Ngô Gia Hào nhìn Trương Thiên Ân: "Mẹ em không nói gì về thân phận của anh sao?"

Trương Thiên Ân định nói: "Nếu có nói thì chắc tôi cũng không để vào tai." Nhưng với hoàn cảnh bây giờ thì cô không thể nói như thế được.

Bây giờ cô cũng không muốn nói chuyện riêng tư với Ngô Gia Hào, việc cô phải làm bây giờ là cùng anh ta bàn bạc về bản họp đồng này.

Trương Thiên Ân vào thẳng chủ đề: "Sắp tới BW sẽ tiến hành một dự án mới, dự án này Chủ tịch của chúng tôi đã quyết định muốn Thiên Phong cùng hợp tác để thực hiện." Cô đưa bản họp đồng cho Ngô Gia Hào: "Đây là bản họp đồng bên phía chúng tôi đã chuẩn bị, trong bản họp đồng này đã ghi rõ những điều khoản và những lợi ích khi 2 bên cùng thực hiện dự án, mời anh xem qua."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nguy hiểm

Thưa giám đốc, cà phê của anh." Cô thư ký mang tách cà phê đến, đặt trên bàn rồi đi ngay.

Ngô Gia Hào chậm rãi cầm bản họp đồng lên, lật qua lật lại: "Nếu anh nhanh hơn một chút thì có lẽ bây giờ thư ký của anh là em chứ không phải ai khác."

Trương Thiên Ân khó hiểu nhìn Ngô Gia Hào, Ngô Gia Hào không hề ngẩng đầu lên nhìn cô mà vẫn chăm chăm nhìn bản họp đồng: "Anh chính là giám đốc của tập đoàn này, hay nói cách khác anh chính là người thừa kế duy nhất của Thiên Phong." Ngưng một lát rồi anh ta nói tiếp: "Ngày anh gặp em trên đường, hôm đó anh đã đến văn phòng tìm em nhưng em đã nghỉ việc ở đó, hôm đó anh muốn nói, công ty anh cũng đang tuyển thư ký cho Tổng giám đốc nhưng lại bị em từ chối thẳng thừng ngay khi gặp em trên đường, chưa kịp nói thì đã biết được tin em đã tìm được một công việc tương tự, một tập đoàn không hơn không kém gì Thiên Phong." Ngô Gia Hào nói với giọng tiếc nuối.

Trương Thiên Ân không hề có phản ứng gì khi nghe Ngô Gia Hào nói vậy, cô nhàn nhạt nói: "Bản họp đồng này không có vấn đề gì chứ?" Không ngờ cô lại có tình đề cho Ngô Gia Hào biết những gì anh ta nói lúc nãy cô đều bỏ ngoài tai, không hề có một chút hứng thú hay là để tâm đến.

Ngô Gia Hào cười trừ. Im lặng không trả lời tiếp tục xem họp đồng.

Sau khi bàn bạc xong về bản họp đồng, về đến công ty Trương Thiên Ân liền đến thẳng phòng của Chủ tịch, nói lại những lời Ngô Gia Hào đã nói với cô và một số điều khoản cần sửa đổi bên đó đồng ý hợp tác.

Một ngày làm việc nữa lại trôi qua, Trương Thiên Ân bắt một chiếc taxi về nhà, trên đường về nhà cô ghé qua siêu thị mua một ít đồ, đúng lúc đi ra cửa bỗng có một người đàn ông đụng trúng cô, túi đồ trên tay cô rơi bịch xuống đất, con dao nhỏ trên tay người đàn ông đó cũng rơi xuống đất, người đó từ trên xuống dưới mặc nguyên một bộ đồ màu đen, mặt bịt kín chỉ để hở 2 con mắt. Trương Thiên Ân chưa kịp phản ứng lại thì người đó đã nhanh như cắt nhặt con dao dưới đất lên ghì sát vào cổ cô, người đàn ông đó ghé sát tai cô nói: "Xin hãy giúp tôi."

Trương Thiên Ân chưa hiểu ý người đàn ông đó là gì thì có một đám người chạy ra từ trong siêu thị, chỉ tay về phía cô, nói lớn: "Mau buông cô gái đó ra, này hết đường trốn rồi."

Người đàn ông cầm con dao chạm hằn vào cổ cô, cũng lớn tiếng nói: "Nếu các người còn tiến lên nữa, tao sẽ giết nó." Sau đó lại nói thầm bên tai cô: "Hãy lùi lại phía sau, tôi sẽ không hại cô đâu." Người đàn ông đó nhét một thứ gì đó vào tay cô rồi bắt đầu kéo cô lùi dần về phía sau.

Đám người ở đằng trước vẫn hung hăng tiến về phía cô: "Giao thứ đó ra đây, bọn tao sẽ tha cho mày."

"Cô gái, hãy cùng tôi lùi về phía sau một chút nữa." Trương Thiên Ân biết bây giờ ngoài việc nghe theo người đàn ông đó cô không thể làm gì khác, cô cũng chưa xác định được người đàn ông này là người xấu hay người tốt nhưng nghe giọng điệu của hắn, có lẽ hắn thật sự không muốn làm hại cô, làm theo như lời hắn nói, cô cùng hắn dần dần lùi về phía sau.

Ở phía sau đột nhiên lại xuất hiện thêm một đám người nữa, đám người đó cũng dần tiến về phía người đàn ông, Trương Thiên Ân cảm nhận được người đàn ông này bắt đầu sợ hãi, bàn tay cầm dao của hắn có phần hơi run lên, người đàn ông cố nắm chặt lấy con dao, gần như đã cứa vào cô một chút, đám người đó mới không tiến về phía người đàn ông nữa, có lẽ là sợ người đàn ông sẽ làm hại cô thật.

Một người trong cả đám đó lớn tiếng nói: "Thả cô gái đó ra, chúng ta từ từ nói chuyện."

Người đàn ông lắc đầu quầy quậy, nhân lúc đám người đó không tiến lại gần nữa, hắn nhanh chóng kéo cô lùi lại phía sau gần hàng rào chắn, lúc bấy giờ đám người kia mới ý thức được người đàn ông vẫn có ý định trốn chạy, cả đám người liền hung hãn bước nhanh về phía hắn.

Người đàn ông chỉ kịp nói với cô một câu: "Xin hãy giúp tôi đưa cho người đó." Rồi cả người hắn lao ra khỏi hàng rào chắn, sau đó có tiếng súng vang lên, một viên đạn bay thẳng vào chân người đàn ông và máu bắt đầu chảy, người đàn ông đó vẫn chạy thục mạng về phía trước.

Tình huống lúc này xảy ra quá nhanh, Trương Thiên Ân bây giờ mới ý thức được bản thân cô vừa gặp nguy hiểm. Một đám người nhanh chóng đuổi theo người đàn ông kia, 3 người còn lại tiến về phía cô hỏi han: "Cô gái, cô không sao chứ?"

Trương Thiên Ân lắc đầu, sờ lên vết dao hằn trên cổ: "Tôi không sao."

Với tình huống lúc này đáng ra cô phải hoảng sợ mới đúng, nhưng đi trái ngược lại là hiện tại cô rất bình tĩnh, giống như người bị bắt làm con tin không phải là cô mà là người khác vậy.

Trương Thiên Ân bỏ qua ánh mắt quan tâm của 3 người đàn ông, cô lặng lẽ nắm chặt bàn tay có mẫu giấy lúc này người đàn ông kia đưa cho cô, đến nhất túi đồ lúc này bị rơi.

"Cô về nhà sao, để tôi đưa cô về, dù gì lúc này cũng làm cô hoảng sợ rồi." Một người đến trước mặt cô khi thấy cô đang đứng bắt xe.

"Không cần phiền như vậy đâu, tôi thật sự không sao." Cô từ chối.

"Thiên Ân." Bỗng có ai đó gọi cô, Trương Thiên Ân và người đàn ông đứng bên cạnh cô cùng hướng ánh mắt về phía người đó.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mật mã

Ngô Gia Hào mở cửa xe bước xuống, tiến nhanh về phía Trương Thiên Ân. Mặc dù không thích Ngô Gia Hào nhưng giây phút này Trương Thiên Ân coi Ngô Gia Hào như một chiếc phao cứu sinh, anh ta xuất hiện thật đúng lúc.

Bước đến trước mặt cô, anh ta liền hỏi: "Em chưa về sao?" Sau đó liếc nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh cô: "Đây là?"

Người đàn ông đang định trả lời thì Trương Thiên Ân đã quay sang người đàn ông đó nói: "Anh không cần đưa tôi về đâu." Sau đó chỉ tay về phía Ngô Gia Hào: "Anh ấy là bạn tôi, tôi nói anh ấy đưa tôi về là được rồi."

Người đàn ông gật đầu: "Vậy được, chuyện lúc này đã liên lụy cô rồi, rất xin lỗi."

Trương Thiên Ân khách sáo nói: "Không sao, vậy tôi đi trước." Rồi cô nhìn Ngô Gia Hào, bước đến bên cạnh anh ta.

Ngô Gia Hào đứng nghe toàn bộ cuộc đối thoại của Trương Thiên Ân với người đàn ông kia, anh ta chẳng hiểu hai người đang nói gì cả, cho đến khi cô nói muốn anh đưa cô về, anh ta liền vui vẻ bước đến mở cửa xe bên ghế lái phụ cho cô, Trương Thiên Ân cũng không phản đối, cô bước lên ngồi vào trong xe. Người đàn ông kia vẫn đứng đó cho đến khi chiếc xe dời đi.

"Lúc này 2 người nói gì vậy? Cái gì mà liên lụy rồi còn xin lỗi nữa?"

Trương Thiên Ân kể lại toàn bộ sự việc xảy ra lúc này, nghe xong Ngô Gia Hào liền nhún mày lại: "Ồ đó là trung tâm mua sắm... mà còn xảy ra chuyện như vậy sao?"

Trương Thiên Ân gật gật đầu, cô giờ tờ giấy người đàn ông lúc này bắt cô làm con tin ra xem, Ngô Gia Hào thấy vậy liền hỏi: "Là thứ gì vậy?"

"Tôi không biết, đây là mẫu giấy người đàn ông đó đã nhét vào tay tôi, còn nói với giọng như đang cầu xin tôi."

"Tên đó nói gì?"

"Xin hãy giúp tôi." Trương Thiên Ân vội về mặt khó hiểu nhìn vào tờ giấy đó, trên đó viết một địa chỉ khá cụ thể và những dòng ký tự nhỏ trông rất lạ, được xếp thành chữ MẬT MÃ lớn. Cô đưa mẫu giấy đó cho Ngô Gia Hào: "Trên này viết gì vậy?"

Ngô Gia Hào cầm lấy mẫu giấy xem xét kỹ lưỡng: "Có lẽ người đàn ông đó muốn nhờ em mang mẫu giấy này đến địa chỉ ghi ở đây, còn những dòng ký tự này rất có khả năng là mật mã mở một thứ gì đó." Nói hết câu Ngô Gia Hào như ý thức được vấn đề, quay sang cô nói: "Người đàn ông đó không biết em mà lại dám đưa cho em mẫu giấy có chứa thông tin bí mật như vậy sao?"

Nghe Ngô Gia Hào nói, cô cảm thấy dường như anh ta đã từng tiếp xúc với kiểu chữ viết kỳ lạ này vậy: "Nếu theo như anh nói thì có nghĩa là chỉ cần mở mẫu giấy và đọc những gì viết ở trên đó là sẽ hiểu ý của người đàn ông kia." Cô chớp chớp mắt: "Vậy có nghĩa là bây giờ tôi phải đi đến địa chỉ này và đưa mẫu giấy này cho người nào đó ở địa chỉ này sao?"

Ngô Gia Hào ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Đám người đuổi bắt người đàn ông kia có sủng, nhưng người đàn ông kia lại phải trốn chạy đám người đó, vậy làm sao xác định được đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu, nếu giúp người đàn ông kia chính em lại là người gặp nguy hiểm thì sao?"

Ngô Gia Hào nói đúng, hai phe đó rất khó để phân biệt được đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu, không ngờ cô lại xui xẻo gặp phải tình huống như vậy, bây giờ cách giải quyết thật sự rất mông lung, nếu đã đưa mẫu giấy chứa thông tin bí mật cho một người xa lạ như cô thì có lẽ người đàn ông kia sẽ ẩn nấp ở một nơi nào đó để trốn đám người kia nhưng đồng thời lại theo dõi xem cô có đưa mẫu giấy này đến địa chỉ đó không thì sao.

Cũng rất có thể đám người đuổi bắt người đàn ông kia biết được thứ họ cần đang nằm trong tay cô vậy mục tiêu của họ là cô, hay nói cách khác người bị truy đuổi lúc đó sẽ là cô chứ không phải ai khác.

Suy xét hồi lâu, Ngô Gia Hào liền nói: "Đến địa chỉ ghi trên mẫu giấy rồi tính tiếp."

Trương Thiên Ân tự chỉ vào bản thân, cô nói: "Bây giờ là tôi đang làm liên lụy tới anh sao?"

Ngô Gia Hào khẽ lắc đầu: "Cũng không hẳn là như vậy, nhưng anh thấy những dòng ký tự đó trông rất quen, nếu anh nhớ không nhầm thì hình như anh đã từng nhìn thấy một kiểu chữ viết tương tự, cũng xếp những dòng ký tự kỳ quặc đó để tạo nên chữ lớn cho đối phương hiểu ý nghĩa của những dòng ký tự đó, rất giống với phong cách viết của mẫu giấy này."

Trương Thiên Ân đan những ngón tay vào tóc hất ngược ra phía sau, cô gật đầu: "Vậy được, đến đó rồi tính tiếp."

Đi cả một tiếng đồng hồ mà vẫn đến được địa chỉ ghi trên mẫu giấy. Để đến được nơi đó, còn phải đi qua một con đường khá dài nhưng không có một ngã rẽ chỉ có một đường thẳng duy nhất. Con đường ở đây rất yên tĩnh, không có một bóng người, cũng không thấy bất cứ phương tiện nào qua lại ở nơi này. Trương Thiên Ân đảo mắt nhìn khung cảnh bên ngoài, cô quay sang nhìn Ngô Gia Hào, định nói gì đó nhưng lại thôi khi thấy anh ta đang chăm chú lái xe theo hình vẽ trên bản đồ.

Đi tiếp về phía trước lại dẫn đến một con đường khác. Hai bên đường trồng nguyên là những cây gỗ lớn, còn có cỏ mọc um tùm nhìn rất rậm rạp, giống như trên núi vậy. Cảnh vật ở đây yên lặng đến đáng sợ, cô tan làm từ lúc 5 giờ chiều, cộng thêm với 30 phút ở trung tâm mua sắm và 1 tiếng để tìm đến cái nơi quái quỷ này, giờ đã là 6 giờ 30, trời cũng đã tờ mờ tối, mà ở nơi này lại không mang lại một chút niềm tin nào cho Trương Thiên Ân, bây giờ cô đành lên tiếng: "Anh còn định đi tiếp nữa sao?"

Ngô Gia Hào chỉ vào kính lái: "Địa chỉ này là có thật, em yên tâm chúng ta sẽ tìm được điểm đến, còn khoảng 1km nữa."

Trương Thiên Ân kéo cửa kính xe lên, cô đưa tay chạm vào tấm kính, nhìn ra bên ngoài: "Anh không thấy con đường này rất đáng sợ sao? Không có lấy một bóng người chứ đừng nói đến phương tiện qua lại, biết đâu ở đây không có người sinh sống thì sao?"

Ngô Gia Hào phì cười: "Em sợ rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Căn cứ bí mật

Không phải cô sợ mà là cô cảm thấy bất an, đối với một nơi như thế này vẫn nên cảnh giác thì hơn. Trương Thiên Ân cười trừ: "Không hề."

Vừa dứt lời đột nhiên có một con côn trùng đâm sầm vào cửa kính ngay bên cạnh cô, Trương Thiên Ân khẽ giật mình, Ngô Gia Hào đang chú ý lái xe nên không hề chú ý đến điều đó. Trương Thiên Ân ngồi nghiêm chỉnh lại nhìn về con đường tối om phía trước cô tự hỏi: Không biết con đường này sẽ dẫn tới đâu?

Đi khoảng nửa km nữa bỗng nhiên mắt Trương Thiên Ân sáng lên, phía trước có ánh đèn mờ mờ, tiến gần hơn về phía trước, một căn biệt thự hoành tráng cao vút dần hiện rõ trong tầm mắt, điều này khiến cho cả Trương Thiên Ân và Ngô Gia Hào đều ngạc nhiên, thật không ngờ ở một nơi hoang vu vắng lặng, cây cối um tùm hai bên đường như vậy lại xuất hiện một căn biệt thự lớn như thế, trông thật giống một tòa lâu đài.

Ngô Gia Hào lái xe đến trước cánh cổng của căn biệt thự đó, cánh cổng tự mở ra, bên trong có một lối đi khá rộng, hai bên là những cột đèn được thắp sáng trưng, trải dài suốt đến trước cửa lớn của căn biệt thự, bên cạnh những cột đèn đó, là những thanh sắt treo những chậu hoa nhỏ bằng đất, nhìn từ xa, ngôi biệt thự giống như đang phát sáng vậy.

Ngô Gia Hào đỗ xe ở một góc lối vào khi chỉ cách căn biệt thự khoảng 10m. Trương Thiên Ân nắm nhẹ mẫu giấy, mở cửa bước xuống xe, cô đảo quanh mắt nhìn một lượt ở nơi đây, không có lấy một bóng người. Khi hai người định bước vào căn biệt thự bỗng một tiếng "pằng" vang lên, Trương Thiên Ân chưa kịp phản ứng đã bị Ngô Gia Hào kéo sát vào người anh ta, một viên đạn bay xẹt qua tóc. Viên đạn bay trúng vào một chậu hoa, chậu hoa ngay lập tức vỡ tan rơi lạch cạch xuống đất.

Ngô Gia Hào nhìn về hướng nhà ra viên đạn, chỉ kịp thấy một cái bóng đen chạy nhanh vào bên trong, Trương Thiên Ân ngờ ngạc không biết chuyện gì đang xảy ra, chưa thấy người mà đã thấy đạn đúng là một nơi nguy hiểm, cô nhìn xung quanh với đôi mắt đầy sự cảnh giác.

Ngô Gia Hào khẽ nhủ mày, anh ta nắm lấy cổ tay cô, nói: "Nơi này thật sự không nên xem thường."

Có tiếng động, Ngô Gia Hào quay phắt lại phí cánh cửa lớn căn biệt thự đang đóng kín, trong giây lát cánh cửa bị người bên trong mở bật ra, một người phụ nữ với mái tóc dài xõa xuống ngang lưng, mặc một bộ váy màu đen dài đến gối, đó là một cô gái trẻ, ở trong nhà mà cô gái đó vẫn đeo đôi giày gót cao 10 phân, nhìn rất uy quyền và cũng vô cùng kiêu ngạo.

Khuôn mặt được trang điểm khá kỹ càng, nhìn không ra dưới lớp phấn kia da mặt của cô ta có hình dạng như thế nào. Đôi môi đỏ mọng của cô gái cong lên tạo thành một nụ cười, cất giọng vô cùng uyên chuyên: "Ngô tổng, bất ngờ thật, sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đến nơi này vậy?"

Cô gái đó đang nói chuyện với Ngô Gia Hào sao? Còn gọi là "Ngô tổng" không lẽ cô ta và Ngô Gia Hào có quen biết. Trương Thiên Ân vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn Ngô Gia Hào. Ngô Gia Hào hướng ánh mắt về phía cô gái: "Tôi còn không đoán ra được, hóa ra nơi quý quái này là Huỳnh Gia Hân cô làm chủ và còn dành cho tôi một màn tiếp đón thật kịch liệt." Ngô Gia Hào gơ tay hình cây súng chìa thẳng về phía viên đạn bay qua lúc nãy.

Lại là nụ cười và giọng nói lúc nãy, cô gái nói: "Cái này thì phải đổ lỗi cho chiếc xe của anh." Cô ta chỉ tay về phía cánh cổng: "Cánh cổng đó chỉ mở ra khi chiếc xe đó là Lexus và phải là loại xe mang tên LS – Luxury Sedan, bởi đó là loại xe duy nhất được chúng tôi sử dụng ở đây, nhưng không ngờ xe quen người lạ nên người của tôi phải ra tay thôi, không ai biết về điều đó, mỗi khi có người đến đây muốn khám phá thử xem bên trong con đường yên lặng vắng vẻ này có gì, nhưng chẳng ai có thể vào được cánh cổng, còn một số khác mới đi được nửa đường đã không chịu được cảnh vắng lặng ở nơi đây nên đã bỏ cuộc, vậy mà anh lại..."

Nói đến đó Huỳnh Gia Hân liền dừng lại, neho mày nhìn Trương Thiên Ân, rồi lạn nhìn tay Ngô Gia Hào đang nắm lấy cổ tay cô, nói: "Cô gái này là ai vậy? Không lẽ hai người cùng đến đây khám phá sao? Mà tại sao lại biết được địa chỉ này?"

Nơi này không hề nổi tiếng, chỉ là có một số ít biết đến nơi này nhưng nghĩ là không có thứ gì nên cũng quên hẳn đi nơi này, vậy mà cô và Ngô Gia Hào lại đến được đây.

Ngô Gia Hào không nói cho Huỳnh Gia Hân biết về Trương Thiên Ân, anh ta chỉ nói ngắn gọn: "Có một người đàn ông đã đưa cho chúng tôi một mẫu giấy, bên trong mẫu giấy đó có ghi địa chỉ này, còn nhờ chúng tôi đưa mẫu giấy đó đến địa chỉ này."

Huỳnh Gia Hân lăm lăm "mẫu giấy" rồi cô ta ngoắc tay gọi một tên thuộc hạ, nói thầm bên tai người đó, nghe xong người đó vội chạy đi ngay.

Huỳnh Gia Hân nhìn Ngô Gia Hào cười ngọt ngào: "Ngô tổng, cũng lâu rồi không gặp, chúng ta cũng nên ngồi lại với nhau để tâm sự vào ba chuyện chứ nhỉ, mời." Huỳnh Gia Hân làm động tác mời.

Ngô Gia Hào không khách sáo nói: "Tôi không rảnh rỗi như vậy." Ngô Gia Hào nắm cổ tay Trương Thiên Ân quay người định rời đi thì Huỳnh Gia Hân ở phía sau bình thản nói: "Ngô Gia Hào, anh vẫn không hề thay đổi, vẫn vô tình như năm xưa."

Ngô Gia Hào không ngoảnh đầu lại, thậm chí không thèm dừng bước, vừa mở cửa xe cho Trương Thiên Ân, cô chưa kịp ngồi vào xe Huỳnh Gia Hân lại nói: "Anh coi thường tôi quá rồi, anh nghĩ nơi này là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Ngô Gia Hào nhếch mép cười khinh bỉ, không thèm liếc cô ta một cái: "Cô nghĩ tôi muốn đến cái nơi quái quỷ này sao? Nếu không phải người đàn ông đó xin cô ấy giúp anh ta thì tôi bây giờ làm sao có mặt ở đây được."

Từ đầu đến cuối Ngô Gia Hào không hề muốn dài dòng với Huỳnh Gia Hân, chỉ muốn vào thẳng vấn đề rồi đưa cho cô ta mẫu giấy đó, nhưng là cô ta cố tình nói ngược nói xuôi với mục đích để níu Ngô Gia Hào lại, anh ta cũng đã ngầm đoán trước được điều này. Biết được Huỳnh Gia Hân sẽ chặn mọi cửa ra, Ngô Gia Hào lại nói: "Cô nên nhớ mẫu giấy đó đang nằm trong tay tôi."

Ngô Gia Hào cố tình không đưa mẫu giấy cho Huỳnh Gia Hân, bây giờ mẫu giấy đó là con cò duy nhất để hai người có rời khỏi đây. Có lẽ mẫu giấy đó cũng rất quan trọng đối với Huỳnh Gia Hân nên cô ta không hề hành động. Ngô Gia Hào nhanh chóng lái xe ra khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người đàn ông sở hữu chiều cao lý tưởng

Ngô Gia Hào vừa lái xe ra khỏi cổng Trương Thiên Ân liền hỏi: "Anh và cô ta quen nhau sao?"

Ngô Gia Hào gật đầu: "Đã từng."

Ngô Gia Hào chậm rãi nói: "Chuyện đó đã từ 5 năm trước." Khi Ngô Gia Hào còn học đại học.

Huỳnh Gia Hân chính là con gái của chủ tịch tập đoàn Cường Vinh. Đó là một tập đoàn kinh doanh đá quý vô cùng có tiếng tăm. Năm Ngô Gia Hào học đại học đã quen với Huỳnh Gia Hân, cô ta là một cô gái rất kiêu ngạo và bướng bỉnh. Hai người học cùng trường, hai người đã trở thành bạn thân từ một vụ đụng độ với một vài sinh viên trong trường. Qua năm thứ nhất Huỳnh Gia Hân đã đem lòng yêu Ngô Gia Hào.

Nhưng Ngô Gia Hào trước sau chỉ coi cô ta là bạn thân nên đã Phớt lờ lời tỏ tình của cô ta. Huỳnh Gia Hân không bỏ cuộc, vẫn nhất quyết quấy rầy Ngô Gia Hào. Từ đó Ngô Gia Hào càng ngày càng giữ khoảng cách với Huỳnh Gia Hân, càng ngày càng phớt lờ những việc cô ta làm. Tình bạn của họ từ đó mà dần dần phai nhạt rồi biến mất hoàn toàn khi Huỳnh Gia Hân nói không muốn làm bạn với Ngô Gia Hào.

Cho đến khi tốt nghiệp đại học Huỳnh Gia Hân bị gia đình ép về nhà tham gia quản lý cùng tập đoàn cùng anh trai. Nhưng cô ta lại không đồng ý nên đã bỏ trốn khỏi nhà. Huỳnh Gia Hân có một sở thích, đi trộm những kho đá quý dự trữ ở những nơi cất trữ giống như khu dự trữ đá quý ở khu vực Nam Phi. Đó là những điều mà Ngô Gia Hào biết về Huỳnh Gia Hân.

Nhưng còn một chuyện nữa mà không một ai biết đó là một lần Huỳnh Gia Hân đi lạc vào một nơi hoang vắng, cây cỏ xơ xác giữa không gian mênh mông rộng lớn không có lấy một bóng người và nơi đó cũng cách đường giao thông khá xa giống như ở đó là một thế giới, bên ngoài nơi đó là một thế giới, khác hoàn toàn nhau.

Năm đó cô ta đã tự động trở về nhà cùng anh trai quản lý tập đoàn và Huỳnh Gia Hân đã âm thầm cho người xây dựng đường và xây dựng căn biệt thự to lớn này, không một ai trong số thuộc hạ của Huỳnh Gia Hân tiết lộ ra ngoài rằng đây là căn cứ bí mật của cô ta. Huỳnh Gia Hân lại một lần nữa trốn thoát và đến đây lần trốn rồi tiếp tục sở thích của mình, đi trộm những kho đá quý.

Có lẽ mẫu giấy kia là một mật mã để mở những kho đá quý mà Huỳnh Gia Hân đã trộm nhưng lại bị người quản lý ở đó đuổi bắt nên chưa thể có được mẫu giấy này. Nơi này có thể nói là một nơi tách biệt khỏi thế giới bên ngoài, cho đến bây giờ gia đình Huỳnh Gia Hân vẫn không hề biết cô ta ở đâu.

Sau khi tốt nghiệp đại học Huỳnh Gia Hân vẫn luôn âm thầm theo dõi Ngô Gia Hào, cô ta vẫn chưa hề từ bỏ anh ta. Xe của Ngô Gia Hào giống với Huỳnh Gia Hân đó hoàn toàn không phải sự trùng hợp mà là cố tình. Huỳnh Gia Hân muốn những thứ của cô ta dùng từ tên đến hãng luôn phải giống với Ngô Gia Hào.

1 năm nay Huỳnh Gia Hân lại im hơi lặng tiếng là bởi vì cô ta đang mắc phải một hiểm họa lớn. Cô ta đã chạm phải một kho đá quý vô cùng quý hiếm và có giá trị lớn đến mức ngoài sức tưởng tượng của mọi người, nhưng lại bị truy đuổi vô cùng gian khổ. Chỉ có thuộc hạ của cô ta ra mặt để tìm mật mã rồi phải lần trốn đám người kia. Còn cô ta bắt buộc phải ở lại căn biệt thự chờ tin tức, vậy nên mẫu giấy nằm trong tay Trương Thiên Ân hiện tại đang rất quan trọng đối với cô ta, chỉ cần có được mẫu giấy đó thì dù có bị đối phương đuổi đến thì cũng không thể làm gì được nữa rồi, vì kho đá quý đó đã hoàn toàn thuộc về Huỳnh Gia Hân không còn bất cứ bằng chứng nào chứng minh đó là của đối phương nữa.

Lúc này Huỳnh Gia Hân vì thứ quan trọng nhất là mẫu giấy đó đang ở chỗ Ngô Gia Hào nên cô ta mới không dám hành động. Nếu không thì hôm nay Trương Thiên Ân và Ngô Gia Hào cũng đừng mong bước lên xe dù chỉ một bước chứ đừng nói gì đến là ra khỏi nơi này.

"Mẫu giấy này cứ để ở chỗ anh đi, em yên tâm, cô ta sẽ không dám động đến em" Ngô Gia Hào trấn an cô.

Khi sắp về đến nhà Trương Thiên Ân lại hỏi: "Anh không định đưa mẫu giấy đó cho cô ta sao?"

Ngô Gia Hào như đang tính toán bước đi: "Sẽ đưa nhưng bây giờ chưa phải lúc."

Trương Thiên Ân thờ dài một cái, cuối cùng thì cô cũng về được đến nhà rồi, cô đi tắm rồi ăn tối sau đó xử lý một số tài liệu cô chưa làm xong.

Xong xuôi cô mới đi ngủ. Vừa vào đến giấc mơ, Trương Thiên Ân đã tròn mắt ngạc nhiên nhìn khung cảnh đều là màu hồng đang bao lấy xung quanh cô, từng cây hoa anh đào nối tiếp nhau mọc thành hàng trải dài khắp lối đi, những cánh hoa vurun dài sang hai bên như đang mới gọi, như muốn nắm lấy bàn tay của ai.

Trương Thiên Ân mỉm cười đưa tay đón lấy nhưng cánh hoa nhỏ màu hồng phớt đang rụng xuống, hoa nở rộ, từng cánh đan vào nhau cứ như vườn anh đào khổng lồ, hoa nở ngập trời đến nỗi không còn nhìn thấy gì ngoài màu tông màu hồng của những cánh hoa. Trương Thiên Ân đưa mắt nhìn quanh, không thấy Hứa Gia Khánh đâu chỉ có những cánh hoa bay bay trước mắt. Khung cảnh ở đây đẹp vô cùng, đôi mắt long lanh to tròn của cô cũng bị nhuộm lên một màu hồng của hoa.

Trương Thiên Ân bước đi dưới những cánh hoa dài ngoẵng che mắt tầm nhìn, cô nhẹ nhàng bước qua. Đi được 3 bước thì cô nhìn thấy Hứa Gia Khánh, anh đang đứng quay lưng về phía cô, hai tay cho vào túi quần, dáng người dong dỏng cao lớn của anh với tấm lưng thật rộng lớn làm cho anh trông thật lãng tử và cũng thật nam tính. Trương Thiên Ân hơi nhủ thầm, cô cảm thấy bóng lưng này trông khá quen, nếu cô không lầm thì cô đã từng nhìn thấy một bóng lưng tương tự, nhưng nhất thời lại không nhớ ra người đó.

Rồi Trương Thiên Ân lại cười tự giễu, một cái bóng lưng thì chứng minh được điều gì, trước kia cô chưa từng gặp thì làm sao cái bóng lưng cô gặp lại là anh chứ, đàn ông bóng lưng giống nhau có lẽ cũng là chuyện thường tình.

Những cánh hoa anh đào rơi xuống đậu đầy trên mái tóc của anh, cô bước đến nhón chân lên lấy tay chạm vào tóc anh, xoa xoa mấy cái để những cánh hoa đó rơi xuống đất, cô thầm nghĩ: Anh cao thật, đây đúng là người đàn ông sở hữu một chiều cao lý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giấc mơ

Màn đêm buông xuống, Trương Thiên Ân đang dần chìm vào giấc ngủ. Chợt cô thấy một người con trai bước đến bên chiếc giường của cô và nói: "Chúng ta sẽ là định mệnh của nhau." Rồi người con trai ấy vuốt mái tóc cô với đầy sự yêu thương và nuông chiều. Người ấy chỉ ở đó một lúc rồi lặng lẽ rời đi.

Cô choàng tỉnh giấc ngồi bật dậy nhìn ngó xung quanh nhưng không hề có ai cả. Hóa ra đó chỉ là mơ, nhưng cô cảm thấy giấc mơ ấy rất kỳ lạ, cô thầm nghĩ: Phải chăng đó là người tình trong mộng mà cô đã tìm kiếm suốt bấy lâu nay.

Trong giấc mơ khuôn mặt người con trai ấy rất mờ nhạt, không hề rõ nét, làm cô rất tò mò liệu rằng ngoài đời có tồn tại người con trai ấy, liệu rằng cô có được gặp lại người ấy một lần nữa trong giấc mơ.

Cô lắc đầu mấy cái cho tỉnh ngủ, bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng rồi đến nơi làm việc. Suốt cả ngày mà Trương Thiên Ân không thể tập trung vào bất cứ một công việc gì, hình bóng người trong mơ cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Chợt điện thoại của cô đổ chuông là cô bạn thân của cô gọi "Alo." Cô nghe máy.

Đầu dây bên kia, cô bạn vui vẻ nói: "Tối nay cậu rảnh không cùng đi ăn với mình nhé, có một nhà hàng mới mở nghe nói đồ ăn ở đó cũng khá ngon mình cũng muốn nếm thử một chút."

"Được." Cô đồng ý ngay.

"Khi nào cậu tan làm để mình tới đón cậu?" Bạn cô hỏi.

Ngẫm nghĩ một lát cô nói: "Khoảng 5 giờ chiều mình tan làm."

"Thế nhé, hẹn chiều gặp lại."

Cô bạn đó tên Dương Tuyết Hà, là bạn thân của Trương Thiên Ân. Hai người sống cùng thành phố nhưng do công việc bận rộn nên thi thoảng mới có cuộc gặp cùng nhau đi chơi và đi mua sắm, cô bạn này vẫn độc thân. Thường hay gọi điện trò chuyện tâm sự với cô và than vãn sự đời.

Buổi tối cô và người bạn thân cùng đi ăn rồi đi dạo phố vô cùng vui vẻ. Vì lâu ngày không gặp nhau nên hai người hàn huyên hết chuyện trên trời dưới đất rồi lại kể về cuộc sống hiện tại.

Đến khoảng 11 giờ hai người mới dẫn nhau trở về nhà. Những cột đèn trên đường phố nối tiếp nhau không ngừng chiếu sáng, thành phố về đêm thật đẹp.

Vừa về đến cổng chung cư, chợt có một hình bóng vụt qua trước mắt cô, giống với người con trai cô gặp trong giấc mơ. Bạn cô thấy cô đứng ngây ra đó liền gọi cô: "Nè, cậu sao vậy, về đến nhà rồi đó cậu đứng ngây ra đó làm gì, mau vào nhà đi chứ."

Cô trở về trạng thái ban đầu quay ra mỉm cười nói với cô bạn: "Minh không sao, Tuyết Hà cũng muộn rồi, cậu cũng mau về đi."

Bạn cô vui vẻ đáp: "Vây mình về đây, tạm biệt, hẹn khi khác gặp lại."

"Tạm biệt."

Về đến phòng, Trương Thiên Ân gieo mình xuống chiếc giường êm ái, mọi sự mệt nhọc trong ngày đều tan biến hết, cô dần chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ hình bóng ấy lại một lần nữa xuất hiện: "Xin chào, lại được gặp em rồi."

Cảnh tượng xung quanh rất quen thuộc, là phòng ngủ của cô mà, chứ không phải cô lạc vào nơi nào khác. Không biết ánh sáng từ đâu chiếu vào mà khiến căn phòng của cô sáng bừng lên, một ánh sáng lạ lẫm, mờ mờ, ảo ảo. Ngoài những thứ trong phòng ra và người đàn ông trước mặt cô không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác trong khi ánh sáng đang bao phủ, thật sự nhìn không ra điểm cuối của căn phòng.

Trương Thiên Ân ngồi dựa vào đầu giường, chớp chớp mắt nhìn người trước mặt, sao lạ quá, người này chính là người trong giấc mơ đêm hôm qua cô gặp mà, dù không nhìn rõ mặt nhưng cô vẫn có thể nhận ra dáng người. Rốt cuộc đây có phải mơ không.

Cô tò mò hỏi: "Anh là ai? Tại sao anh lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi?"

Anh nở nụ cười thân thiện, đứng dựa lưng vào một điểm nào đó ở phía cuối giường, vì thứ ánh sáng kia nên cô không biết anh đang tựa vào tường hay cửa sổ nữa, hai tay anh bỏ vào túi quần, trả lời cô: "Tôi là người đàn ông thiên mệnh của em, tôi tên Hứa Gia Khánh." Người đó nhìn cô, chờ phản ứng của cô nhưng cô vẫn ngồi ở đó không có chút biểu cảm nào cả, đang chờ anh nói tiếp.

"Bởi tôi không thể hiện diện ở ngoài đời thực, tôi chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ của người thiên mệnh trong đời tôi, đó là em."

Trương Thiên Ân nhún mày lại, lời người đàn ông này nói sao nghe hoang đường đến vậy, cô khó hiểu hỏi: "Tại sao... anh không thể hiện diện?"

Anh trả lời: "Có một phép màu nào đó đã làm tôi biến mất khỏi thế gian, nhưng tôi vẫn còn sống."

"Là sống trong giấc mơ của tôi?"

Anh gật đầu: "Đúng vậy."

Cô nhìn anh, do dự hỏi: "Anh... có thể trở lại như trước không?"

Hứa Gia Khánh đứng thẳng người, giơ tay đưa lên đầu, xoa xoa tóc: "Có thể nhưng phải nhờ cậy vào một người."

Cô tròn mắt nhìn anh: "Người đó là ai?"

Bàn tay đang để trên đầu liền chỉ về phía cô: "Là em."

Cô ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy, phải mất vài giây sau cô mới ý thức được rồi hỏi tiếp: "Làm sao... tôi có thể đưa anh trở về như trước được?"

"Rất đơn giản." Giọng nói anh trở nên gấp gáp giống như thời gian nói chuyện với cô không còn dài nữa: "Chỉ cần em không có bất kỳ mối quan hệ nam nữ nào ở bên ngoài, không được tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác, không được giao động với những người khác giới, tôi cảm em không được làm trái lời tôi, hãy nhớ những lời tôi nói." Anh nói một cách dứt khoát rồi nhanh chóng biến mất. Cô định kéo anh lại để hỏi anh những điều cô đang thắc mắc

nhưng đã không thấy anh đâu rồi.

Sáng hôm sau, như thường lệ cô đến văn phòng làm việc.

Ngồi trước bàn làm việc, cô ngẩn ngơ nhớ lại những lời anh nói trong giấc mơ, sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy, nhưng sao lại là cô gặp phải chuyện này, nếu anh cứ xuất hiện trong giấc mơ của cô như vậy thật sự không khác nào cô chung sống với anh.

Càng nghĩ cô lại càng thấy thiệt, cô cảm thấy cuộc đời này thật bất công. Tại sao lại là cô rơi vào tình huống như vậy, cô phải tránh các mối quan hệ với tất cả các chàng trai hay sao, kể cả là đồng nghiệp hay bạn bè chỉ để giúp một người cô không quen không biết trở lại thế gian. Không còn cách nào khác, cô bắt buộc phải làm theo lời anh nói, cô muốn kéo anh ra khỏi giấc mơ của cô. Vì vậy, cô hạn chế tối đa việc tiếp xúc với các đồng nghiệp nam và với những người khác giới.

Lại một ngày làm việc bình yên trôi qua. Đến chiều khi cô trở về nhà thì điện thoại của cô đổ chuông là mẹ cô gọi: "Alo, mẹ ạ."

"Con gái, con khỏe không, dạo này công việc thế nào rồi." Mẹ cô hỏi han.

"Con ổn, công việc cũng vậy, có chuyện gì không mẹ?" Cô hỏi.

Mẹ cô trách móc: "Cái con bé này, lâu như vậy mà không về nhà thăm bố mẹ, tất nhiên là bố mẹ mong rồi, khi nào con rảnh về nhà một chuyến nhé."

"Vâng, để con thu xếp công việc, vài ngày nữa con sẽ về." Cô vui vẻ đáp.

"Được rồi, con làm việc của con đi, mẹ không làm phiền nữa."

"Vâng, tạm biệt mẹ."

Trương Thiên Ân là một cô gái khá may mắn, cô có bố mẹ rất tâm lý và luôn quan tâm đến cảm nhận của cô. Bố mẹ cô luôn ủng hộ quyết định của cô.

Mẹ cô là chủ một cửa hàng thời trang không lớn lắm, bố cô là công nhân viên chức, cô còn một người anh trai, anh cô cũng là dân văn phòng.

Từ nhỏ cô đã rất thích cuộc sống tự lập nhưng vì bố mẹ lo lắng cô không tự lo cho bản thân được nên sau khi tốt nghiệp đại học cô mới có thể dọn ra ngoài bắt đầu một cuộc sống tự lập. Có anh trai chăm sóc bố mẹ nên cô không phải lo lắng gì nhiều.

Ngược lại bố mẹ cô lại rất lo lắng cho cô, lo lắng cho tương lai cô không tìm được một người bạn đời thích hợp. Cô luôn cảm thấy nỗi lo ấy rất dư thừa. Bởi cô có thể hoàn toàn lo được về mặt này, vì cô sở hữu một gương mặt xinh đẹp, dáng vóc quyến rũ vạn người mê. Nên việc tìm một người bạn đời với cô không phải khó. Chỉ là mẫu người cô cần vẫn chưa xuất hiện. Nhưng giờ lại xuất hiện Hứa Gia Khánh nên việc tìm kiếm của cô đành gác lại.

Ngồi ngẩn ngơ một hồi, cô ngủ lúc nào không hay. Hứa Gia Khánh lại xuất hiện, cô vội vàng hỏi anh những điều cô đang thắc mắc: "Tại sao anh lại biến mất khỏi thế gian vậy?"

Khung cảnh vẫn là trong phòng ngủ của cô, vẫn là thứ ánh sáng mờ mờ, ảo ảo đó bao vây.

Anh ngồi trước bàn trang điểm, quay người nhìn cô, tường tận trả lời: "Hôm đó là một ngày đẹp trời, tôi lái xe lên núi ngắm cảnh, tôi đi dọc con đường cao tốc không chú ý đến phía trước có ngã rẽ nên tôi không kịp rẽ vào đó, chiếc xe của tôi đã hung hăng lao thẳng xuống vách núi, chiếc xe nổ tung, tôi thì biến mất như chưa từng tồn tại, sau đó tôi biết tôi có thể sống trong giấc mơ của em."

Anh dùng một lát rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ em chính là người con gái thiên mệnh của cuộc đời tôi, vậy nên em chỉ cần làm theo lời tôi nói, tôi sẽ nhanh chóng trở về như trước kia, cũng sẽ biến mất khỏi giấc mơ của em."

"Vậy nên anh cảm tôi với người đàn ông khác nảy sinh tình cảm?" Cô hỏi

"Đúng vậy." Anh khẳng định

"Tại sao vậy?"

Anh cụp mí mắt xuống, dường như có điều gì khó nói, nhưng không để cho cô nhận ra điều đó. Sau một hồi im lặng, anh lên tiếng: "Nếu em không muốn tôi sống trong giấc mơ của em thì em bắt buộc phải hợp tác với tôi làm theo lời tôi nói, em nên nhớ, dù tôi không tồn tại nhưng tôi vẫn có thể biết em đã giao tiếp với những ai và làm những gì, nhất cử nhất động của em tôi đều nắm rõ, nếu em cố tình làm trái lời tôi thì tự em hãy nhận lấy hậu quả." Càng nói thanh âm của anh càng mang tính đe dọa. Một lần nữa anh lại biến mất trong giấc mơ của cô

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Về nhà

Hai ngày sau là chủ nhật, cô sắp xếp công việc xong rồi trở về nhà thăm bố mẹ. Vừa bước vào nhà cô thấy một chàng trai trẻ với khuôn mặt khôi ngô đang trò chuyện với bố mẹ cô. Cô nghĩ chắc chàng trai này cũng chạc tuổi cô. Thấy cô về mẹ cô liền chạy ra đón: "Con về rồi đó hả, nào lại đây để mẹ giới thiệu hai đứa với nhau."

Rồi mẹ cô kéo tay cô đến trước mặt chàng trai đó giới thiệu: "Đây là Ngô Gia Hào con trai của bà bạn mẹ, Gia Hào đây là con gái bác Trương Thiên Ân."

Lúc đầu cô cứ ngỡ ngạc chẳng hiểu gì, cứ nghĩ chắc người này là đến thăm bố mẹ cô thôi, nên cũng không có biểu hiện gì lạ.

Khi cô và Ngô Gia Hào vừa chào hỏi nhau xong thì bố cô lên tiếng: "Hoa Du không phải bà nói cần đến cửa hàng sao." Bố cô nhắc nhở mẹ cô.

"Đúng rồi, mãi nói chuyện nên tôi quên mất là cần đến cửa hàng, Hải Thành hôm nay ông cũng rảnh vậy cùng đến cửa hàng với tôi đi."

Sau đó mẹ cô quay lại nói với cô và Ngô Gia Hào: "Gia Hào bác có việc cần đến cửa hàng cháu và Thiên Ân cứ ở đây trò chuyện đi, bác phải đi rồi, hai đứa trò chuyện vui vẻ nhé." Dứt lời bố mẹ cô liền rời rít đến cửa hàng.

Trương Thiên Ân vẫn còn đang đứng đối diện phía Ngô Gia Hào còn chưa kịp ngồi xuống đã bị hành động của bố mẹ làm cho nhúm mày, đây không phải khách của bố mẹ cô sao, tự dưng lại đi đến cửa hàng để cô ở nhà nói chuyện với chàng trai này là sao đây.

Không biết làm gì khác ngoài việc tròn mắt nhìn bố mẹ cô đi ra ngoài. Bấy giờ cô mới ý thức được đây là ý gì.

Ở nhà chỉ còn lại cô và Ngô Gia Hào. Cả hai đều hiểu hành động của bố mẹ cô là muốn để hai người có không gian tìm hiểu nhau trong lần đầu gặp mặt này. Cô ngồi xuống, tự than thầm trong lòng: Thôi xong rồi, như vậy có được gọi là tạo dựng mối quan hệ không đây.

Bố mẹ cô vừa đi Ngô Gia Hào liền lên tiếng: "Anh nghe mẹ em nói, em sau khi tốt nghiệp đại học đã ra ở riêng, sống một cuộc sống tự lập, em không thấy cuộc sống tự lập rất vất vả sao."

"Đó là sở thích của tôi và lại tôi cũng có thể tự lo cho cuộc sống mặc dù ở một mình, như vậy thì làm sao vất vả chứ." Cô trả lời không mấy thiện cảm.

Nói chuyện được vài ba câu Ngô Gia Hào có điện thoại chắc là anh ta có công chuyện nên tạm biệt cô rồi ra về. Cô tiễn anh, khi bước xuống bậc thang hướng ra cổng cô không cẩn thận bước hụt một bước gót chân trượt xuống ven bậc thang nên cả người cô ngã về phía sau, theo phản xạ cô nhắm cả hai mắt lại để chịu cú va chạm với mặt đất: 1, 2, 3 giây sao mình vẫn chưa ngã vậy. Cô thảm thiết trong lòng.

Cô cảm nhận thấy có một bàn tay rắn chắc đang giữ lấy eo cô, cô từ từ mở mắt, trước mắt cô là một khuôn mặt khôi ngô với ánh nhìn dò xét và đôi môi đang mấp máy: "Em không sao chứ?" Ngô Gia Hào hỏi.

Cô vội đứng dậy gạt bỏ tay Ngô Gia Hào rồi trả lời: "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Có một làn gió thổi qua làm cô khẽ rùng mình.

Ngô Gia Hào không nói gì chỉ khẽ mỉm cười rồi bước ra cổng, anh ta quay lại nói với cô: "Tạm biệt, hẹn gặp lại."

Hẹn gặp lại là sao? Cô và người này sẽ lại gặp nhau lần nữa sao?

"Tạm biệt." Cô cũng chào tạm biệt Ngô Gia Hào rồi bước vào nhà ngay sau khi anh ta dời đi.

"Hừ, lần này thì chết chắc rồi, tạo dựng mối quan hệ lại còn có những hành động thân mật như vậy, haiz... đều tại mẹ hết, giờ phải làm sao giải thích với Hứa Gia Khánh đây." Cô tự nói với bản thân.

Lúc đầu cô cũng chỉ nghĩ bố mẹ nhờ cô nên muốn cô trở về nhà thăm họ nhưng ai ngờ lần này mẹ muốn cô về là để tìm bạn trai cho cô.

Chạng vạng tối bố mẹ cô mới về, vừa về đến nhà mẹ cô liền hỏi: "Thiên Ân, hai đứa nói chuyện vui chứ? Mẹ thấy cậu ta cũng được đó hay là con quen với cậu ta đi."

Đang ngồi trên sofa lướt web, ngón tay đang trượt trượt trên màn hình của Trương Thiên Ân liền dừng lại, cô nhìn mẹ.

"Mẹ như vậy là có ý gì." Cô vẫn hỏi trong khi đã biết ý mẹ cô.

Mẹ cô buông túi đồ xách trên tay xuống, đến ngồi cạnh cô.

"Thì là giới thiệu bạn trai cho con đó, con cũng đã 24 tuổi rồi cũng nên tìm một mối duyên nào đó đi, con định cứ ở vậy sao." Mẹ cô nói.

Về mặt Trương Thiên Ân trở nên khó chịu, cô khẽ thở một hơi rồi nói: "Mẹ không cần lo về chuyện đó đâu, con có thể tự lo được mẹ cứ yên tâm và lại anh ta không phải mẫu người con thích." Nói rồi cô đi thẳng về phòng của mình bỏ mặc mẹ cô đang ngơ ngác không hiểu cô với Ngô Gia Hào đã xảy ra chuyện gì mà thái độ của cô lại khó chịu như vậy.

Bố cô bấy giờ mới bước vào cửa nhưng cũng đã kịp nghe cuộc trò chuyện vừa rồi: "Thôi, thôi, nó đã nói là tự lo thì bà cũng đừng xen vào chuyện của nó nữa." Bố cô lên tiếng.

Mẹ cô quay phắt lại nhìn bố cô: "Nó là con gái tôi, sao tôi không lo cho được." Mẹ cô nói.

"Được rồi, chuyện này cứ từ từ rồi tính, Thiên Vũ cũng sắp về rồi đó, bà mau đi làm bữa tối đi." Bố cô nhắc nhở.

Mẹ cô liền vào bếp với tâm trạng không mấy vui vẻ.

"Bố, mẹ con về rồi." Là giọng của anh Thiên Vũ anh trai của Thiên Ân.

"Về rồi hả, con mau thay đồ rồi xuống ăn tối, mẹ chuẩn bị xong rồi đó." Từ trong bếp mẹ cô nói vọng ra.

"Vâng." Thiên Vũ đáp.

"À, con gọi cả Thiên Ân xuống giúp mẹ." Mẹ cô nói.

Lúc này cô đi một mạch về phòng luôn, vẫn còn chưa xuống dưới nhà.

"Nó về nhà sao?" Thiên Vũ hỏi.

"Ừ, mẹ kêu nó về." Mẹ cô đáp.

"Vâng, để con gọi nó." Nói xong Trương Thiên Vũ đi thẳng về phòng mình.

Thay đồ xong Trương Thiên Vũ sang gõ cửa phòng Trương Thiên Ân "Cốc cốc cốc" đúng lúc đó Trương Thiên Ân cũng định đi xuống nhà, ra mở cửa liền nhìn thấy anh trai, cô lên tiếng: "Hi, anh trai lâu rồi không gặp."

"Em cũng biết đường về nhà thăm bố mẹ sao?" Anh cô mĩa mai.

Cô mím môi nhìn anh, im lặng không biết nói gì, anh cô tiếp tục nói: "Mẹ gọi xuống ăn tối."

"Vâng." Cô đáp rồi cùng anh xuống nhà.

Trong bữa cơm mẹ cô luôn gắng hỏi cô chuyện cô với Ngô Gia Hào: "Giữa hai đứa không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Cô cắn môi, ăn cơm mà mẹ cũng không để cô yên là sao: "Không có chuyện gì xảy ra mẹ ạ." Cô nói với giọng không mấy vui vẻ.

"Vậy thì hai đứa cứ tiếp tục phát triển mối quan hệ đi nhé, mẹ sẽ tạo cơ hội cho con gặp cậu ấy." Mẹ cô vui vẻ nói.

"Con sẽ không cùng anh ta phát triển mối quan hệ, con nói rồi anh ta không phải mẫu người con thích vậy nên mẹ cũng đừng phí công tạo cơ hội làm gì." Cô nói một cách dứt khoát.

"Mẹ à, kệ nó đi, để nó tự lo." Anh cô lên tiếng giải vây.

Nói qua nói lại một hồi mẹ cô đành thờ dài im lặng ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.